

74

НОВЕ МИСТЕЦТВО

№ 29

1924

1924
2200

Хай живе Українська Пролетарська
Радянська Державність!

Худ. Падалка

„Несуть товариша“

Всеукраїнська виставка образотворчого мистецтва до X роковин Жовтня

ЦЕНТРАЛЬНА
НАРОДНО-УМОВНА
БІБЛІОТЕКА

87751

КРАЄВИЙ ВІДДІЛ
ВУФКУ

ХАРКІВ,
вул. К. Лібкнехта, 5
Телеф 20-96 і 15-85

ДЕРЖКІНО-ТЕАТРИ ВУФКУ

3 вівторка 27 грудня

1-й
ім. К. ЛІБКНЕХТА
вул. К. Лібкнехта
Каса з 5 год.

2-й
ім. КОМІНТЕРНА
вул. 1-го Травня
Каса з 4 год.

3-й
ЧЕРВОНИЙ МАЯК
Сергієвський майдан
Каса з 4 год.

4-й
ім. К. МАРКСА
вул. Свердлова
Каса з 5 год.

5-й
ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО
вул. Свердлова
Каса з 5 год.

В робітничих
районах
6-й
ЖОВТЕНЬ
вул. Жовтневої Ре-
волюції, № 32
(кол. Москалівська)

7-й
ПРОЛЕТАР
(кол. овременний)
ріг Кладовищенської
та Гітської вулиць
Каса з 4 год.

≡ РЕЙС ≡
МІСТЕРА ЛЛОЙДА

ТРИ ЖИТТЯ

— ТАВРО —
ЗЛОЧИНСТВА

ДВА ДНІ

Н І Н І Ш

28, 29
ФАТАЛЬНІ
ЗНАКИ

30, 1
КНЯЗЬ
ВРОНСЬКИЙ

27, 28, 29
ПРИГОДИ
ПІДКИДЬКА

30, 1
ДВА
СВІТИ

**ХАРКІВСЬКА
ДЕРЖАВНА
ОПЕРА**

РИМАРСЬКА, 21.
Телефон 1—26

Четвер 29 грудня Абон. А.

ЧЕРВОНИЙ МАК

Балет на 4 дії 23 епіз.

Субота 31 грудня

**ЗАКРИТА
ВИСТАВА**

П'ятниця 30 Грудня

РІГОЛЕТО

За уч. ДМИТРА СМІРНОВА
Вистава Концерт. Бюро

Неділя 1 січня

ЧЕРВОНИЙ МАК

Позабом. вистава

РОЗПОЧАТО ПРОДАЖ
Абонем. талонних книжок
Підобиці в окремих афішах

ДЕРЖАВНЕ КОНЦЕРТОВЕ БЮРО

СЕЗОН 1927-28 р.
ХАРКІВ

ТЕАТР
ДЕРЖ. ОПЕРИ

СЕРЕДА
28 ГРУДНЯ

7-й АБОНЕМЕНТНИЙ КОНЦЕРТ

— НА 2-х РОЯЛЯХ —

ПЕТРІ—СІРОТА

У ПРОГРАМІ: БАХ, МОЦАРТ, ШОПЕН, РАХМАНІНОВ
ПОЧАТОК О 8¹/₂ ГОД. ВЕЧОРА

Квитки, що залишились продаються в касі театру.
Анонс: Абонементна вистава „Ріголето“ за участю
Смірнова відбудеться 30 грудня.

ДЕРЖАВНИЙ
ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР

„БЕРЕЗІЛЬ“

Вул. Лібінєхта 9
Тел. 1—68.

Вівторок 27
і Середа 28 Грудня

Четвер 29 Грудня

П'ятниця 30 Грудня

Субота 31 Грудня

Неділя 1 Січня

ВИСТАВИ НЕМАЄ

== С Е Д І ==

М І К А Д О

ЯБЛУНЕВИЙ ПОЛОН

Драма на 13 епізодів.

САВАЧАЛИЙ

Початок о 8 год. веч.

Квитки продають з 11 до 2 год.—від 5 до 8 год.

ДЕРЖАВНИЙ
ХАРКІВСЬКИЙ
ТЕАТР

(Вул. Панцерн. Потем.
№ 82)

Тел. 35-84.

ПОЧАТОК о 8 г. веч.

ПІСЛЯ КІНЦЯ
ТРАМВАЙ №№ 4, 5, 6

Каса відчинена з
11—2 та 5 г. веч.

СУБОТА 31 ГРУДНЯ
й НЕДІЛЯ 1 СІЧНЯ

ПРЕМ'ЄРА
СЕДІ

РУССКИЙ ДРАМАТИЧЕСКИЙ ТЕАТР

ПОМЕЩЕНИЕ
ГОС. ЕВР. ТЕАТРА

бывш.

Малый Театр
Харьк. Набережн. 6
Тел. 35-54

Вторник 27 декабря

ЛЮБОВЬ ПОД ВЯЗАМИ

Пьеса в 12 карт. Пост. главн. реж. Алексеева худ. Пеленкин

Среда 28, четверг 29, пятница 30
декабря Тренев

ЛЮБОВЬ ЯРОВАЯ

Пьеса в 5 актах. Пост. гл. реж.
Алексеева худ. Пеленкин

Суббота 31 декабря

**ИВАН КОЗЫРЬ
и ТАТЬЯНА РУССКИХ**

Пьеса в 3 акт. 21 эпиз. Пост. гл.
реж. Алексеева худ. Пеленкин

У. С. С. Р.

:: ХАРЬКОВ ::

Зимний Сезон
1927-28 года

Утренник. Воскресенье 1 января

Бронзовый идол

мелодрама в 5 актах. Постановка
Гетманова, худ. Пеленкин

Вечером

**ЛЮБОВЬ
ЯРОВАЯ**

Ближайшая премьера

ПОЕТ и ЦАРЬ

Открыта продажа билетов на первые пять спектаклей

Зав. худ. частью **Л. С. Самборская**. Художник **Н. К. Пеленкин**
Директор **И. С. Вайнберг** Администратор **Георгий Бунин**
(Главн.) Администр. **Я. Подольский**

НАЧАЛО
СПЕКТАКЛЕЙ
РОВНО
в 8 час. веч.

После 3-го
сигнала вход
в зрительный
зал закрыт
::: для всех :::

ПЕРШИЙ
державн.
театр для **ДІТЕЙ**
вул. СВЕРДЛОВА, 18

З 27 грудня до 1 січня

ДЯДЬКОВА
ТОМОВА
ХАТА

Початок о 1 годині.

Дир. театру **О. Я. ГОРОДИСЬКА**
Гол. адміністр. **А. Б. ЯКОБСОН**

НОВЕ МИСТЕЦТВО

Адреса редакції:
Харків, вул. Карла
Лібкнехта, б. № 9.
Телефон № 1-68.

ТИЖНЕВИК

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 29 (70)

27 ГРУДНЯ

1927

1917 $\frac{26}{XII}$ 1927

Десять років Української Соціалістичної Радянської Республіки

Проголошенням Української Радян-
ської Держави десять років
тому—розв'язано справу
творення українського
мистецтва

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА

Десять років розвитку українського мистецтва

1917—1927 р. р.

Ми святкуємо великий день народження Української Соціалістичної Радянської Держави. 10 років тому, 26 Грудня 1917 р. під гуркіт гармат скликано 1-й з'їзд Рад України, що виявив волю українського робітництва й революційного селянства. То були трудні часи, коли Україну було насичено контрреволюційним військом і Центральна Рада намагалась збудувати українську буржуазну державу—державу куркуля й капіталіста. Прийшлося перенести з'їзд з Києва ближче до революційного пролетаріату Донбасу—саме в Харків. Цей історичний день необхідно згадати не тільки як початок Української пролетарської державности, але як колосальної ваги революційний акт, що за прикладом його підуть інші народи, перебуваючі ще досі в ярмі капіталу.

На українських землях, бувшої російської імперії революція пройшла з найбільшим катаклізмом. Саме тут кілька років вряв революційний український пролетаріат не мав змоги приступити до мирного будівництва соціалізму, примушений отбивати напади інтернаціональної й національної контрреволюції. Саме на Україні руйнівницькі пройшли загони анархіста Махна й ціла низка більшого й меншого гатунку бандитів. Нема мабуть жодного міста й жодного села, де-б ці банди підтримані куркулем і його ідеологом націоналістичною контрреволюційною інтелігенцією, не лишили значного сліду по собі, як зла жорстока сила, що руйнувала всі заходи пролетаріату й незаможного селянства в справі створення радянської державности. За перші роки десятиріччя кілька разів радянський уряд примушений був уступати терен України і на якийсь час шукати притулку на землях братньої Російської республіки. Так було за часів наступу кайзеровського німецького війська, за часів наступу контрреволюційного білого війська Петлюри й Денікіна. Багато пролито крові пролетарської, багато стійких захистників пролетарської державности наклало головою, доки перемога остаточно дала змогу приступити до мирного будівництва соціалізму. Тільки організованість пролетарська за проводом комуністичної партії усунула всі перепони, розбила всі контрреволюційні змагання й вивела Україну на шлях пролетарської державности—будування УСРР.

За часів такої жорстокої боротьби, коли всі активні сили було кинуте спочатку на військові fronti і на боротьбу з бандитизмом, а потім на встановлення зруйнованного народного господарства, культурне будівництво не могло розвернутися в повній мірі.

Зараз, на 10 році існування Соціалістичної України, маючи такі колосальні досягнення в усіх галузях соціалістичного будівництва, зокрема в галузі нашого мистецтва, трудно навіть уявити умови, що в них проходила боротьба й творилася Радянська державність. Тільки безпосередні учасники цієї боротьби й організатори її можуть нам розказати в яких муках народжувалася тоді—зараз буйно розквітла у всіх галузях господарства й культури наша Соціалістична батьківщина.

Пророблена за 10 років велика робота. Хто знав українське мистецтво—український театр, літературу, малярство, музику. Десять років тому й не слідкував за процесом розвитку його за радянських умов, той не буде йняти віри тому стану мистецтва, в якому зараз воно є, не повірить нашим надбанням. Пролетарська Держава розв'язала творчі сили українського народу, дала можливість пролетаріату й незаможному селянству опанувати здобутками мистецтва дореволюційних часів і творити нове пореволюційне мистецтво. Ні одна країна в такій мірі не забезпечує умови розвитку мистецтва, і ні одна не має таких широких перспектив до створення нових мистецьких цінностей, як Союз Радянських Республік—як Українська Пролетарська Держава. Всі постанови комуністичної партії України, її керуючих органів з'їздів завжди й особливо в останні роки соціалістичного будівництва після фронтів були скеровані на піддержку творення українського мистецтва й на вказування ясных перспектив його розвитку.

За десять років існування Української Радянської Соціалістичної Республіки українське мистецтво не тільки завоювало собі право на існування, але, стає рівноцінним в ряді мистецтв республік Союзу і внесе свою частку до інтернаціональних надбань пролетарського мистецтва.

Хай живе Українська Радянська Пролетарська Державність. Хай живе Українське Соціалістичне Мистецтво.

За десять років існування Української Радянської Державности здобутки Українського мистецтва являють не малий вклад до інтернаціонального пролетарського мистецтва

Жовтень і мистецтво України

(В порядку обговорення)

Ювілейна виставка мистецтва народів СРСР у Москві притягла до себе заслужену увагу широких кол суспільства.

Особливо великий успіх випав на долю найбільшого, і якісно і кількісно, відділу українського мистецтва, а також мистецтва радянської Грузії.

В цій статті немає потреби докладно розглядати твори українського відділу виставки, бо експонати його переважно знайомі Україні з останніх виставок АРМУ й АХЧУ, і не раз уже рецензувалися на сторінках „Нового Мистецтва“.

Тому ця стаття, не зупиняючись на детальнім критичнім огляді поодиноких творів, обмежується спробою постановки низки загальних питань розвитку образотворчого мистецтва на Україні, базуючись на матеріалах виставки.

Присяжна критика у нас звичайно хворіє на професійну короткозорість: вона або голословно ура-оптимістична й прокладає як останнє слово радянського мистецтва творчість АХрівських академічних одвійків, або по-авгурськи скептична й зважає на аптечних терезах формалізм досягнень поодиноких художників.

Але на останнє грішна й недавня стаття тов. Тараса Волі, що рецензував у № 26 „Н. М.“ виставку „Десять Жовтнів в образотворчій мистецтві“.

На статті т. Тараса Волі слід зупинитися, бо в цілому цікава й змістовна, вона сприяє, (може й не зумисне) зміц-

ненню ні чим не обгрунтованого песимістичного погляду на стан сучасного українського образотворчого мистецтва, погляду й без того досить широко розповсюджененого в колах українського радянського суспільства на цю, недавно найбільше забуту галузь мистецтва.

Наперед застерігаю: виставку „Десять Жовтнів в образотворчій мистецтві“, я, живучи тепер у Москві, не бачив. Тому лишаючи на сумлінні т. Тараса Волі окремі критичні оцінки його статті, я буду торкатися тільки загального характеру критичної методи вжитої т. Волею в рецензії на виставку, порівнюючи його висновки з тим матеріалом, що дає ювілейна виставка мистецтва народів СРСР у Москві.

Марксівська аналіза сучасного мистецтва не потребує ні голословного прокламування поодинокі мистецької течії винятково відповідною новій епосі, ні критичного формалізму позбавленого будь-яких спроб ширшого соціологічного узагальнення процесів у сучаснім мистецтві.

Не варт і недоцільно було б шукати елементів нового стилю тільки в поодиноких творах мистецтва останніх днів, або навіть в цілих мистецьких школах і течіях. Куди важніше простежити за механікою загального історичного переходу образотворчого мистецтва на нові соціальні позиції. Куди важніше відшукати загальні тенденції й процеси організаційної, формальної й разом з тим ідеологічної перегрупі-

ровки мистецьких сил на Україні в наслідок десятих роковин революції. Брак історичної перспективи, здавалося б обов'язкової при огляді, присвяченим виставці, що підсумовує розвиток образотворчого мистецтва за 10 років революції на Україні, неспокутанний гріх статті тов. Воля, який скептично „обложив“ усіх учасників виставки від крайніх „лівих“ до крайніх „правих“.

Повторюю, я виставки не бачив. І все таки вважаю себе в праві запитати:

Невже можна одмахнутися від усіх питань,

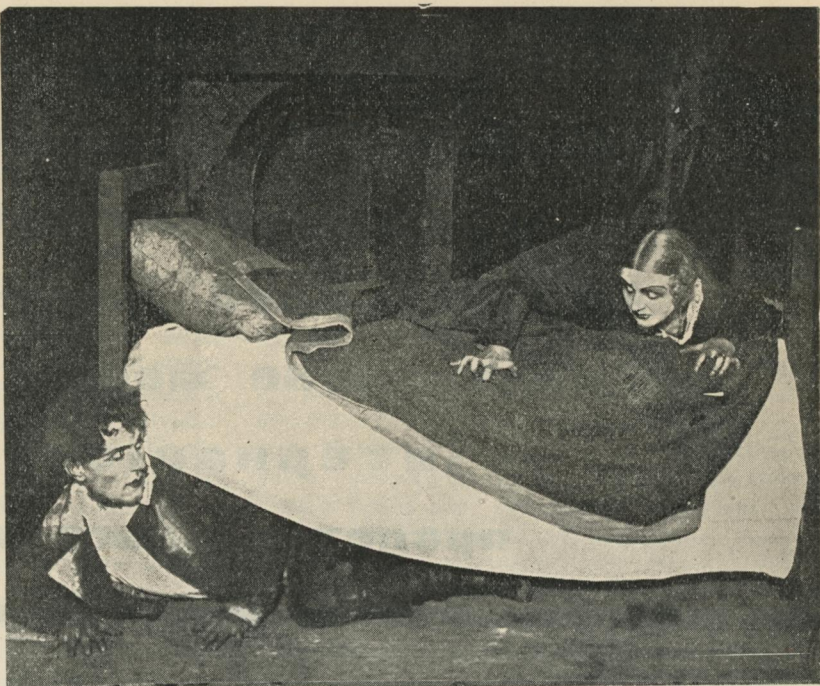
що виникають в зв'язку з такою підсумковою виставкою, обмежившись, може й доречними розмовами про „фактуру“, „динаміку“, „кольорові гармонії“, то-що.

Правда тов. Тарас Воля силкується в своїй рецензії уникнути однобокого формального критерія. На початку своєї статті він встановлює схему в рамках якої й розподіляє сучасне мистецтво на три соціально розмежовані групи.

До першої групи належить мистецтво характеризоване такими ознаками; „Високі формальні досягнення по-за залежністю від сучасних вимог. Сюди можуть увійти, як старі майстри так і молоді традиціоналісти“. В другій групі — „сюжетні досягнення по-за їх формальним розв'язанням. Це показчик здвигу, повороту“. І, нарешті, в третій — „Сполучення сюжету з формальним розв'язанням це наші дійсно „сучасні“ майстри“.

Що бачить т. Воля в першій соціально ним вже наперед зкомпромітованій групі?.. „ні одної річі, що її можна було б назвати досягненням з формального боку“. Тому що другого „боку“ в них взагалі немає, то цій групі очевидно судилося лишитися тільки в „мінусах“.

Що бачить т. Воля в другій групі? Позначаючи поворот до нової революційної тематики, автор все ж таки вважає потрібним додати: „Але цей поступ є очевидно першим кроком немовляти“.

Держ. Харк. театр. „Любов під в'язами“. Еббі—Варецька, Ібн—Крамаренко

Про третю групу й говорити нема що. На думку автора вона очевидно взагалі тільки мислима категорія: „Що до сполучення змісту нового й формального досягнення — то на жаль тут навіть окремих елементів годі шукати“.

Може бути, що така строга оцінка стосується тільки до рецензованої виставки, де випадково підібрався нікудишній матеріал? Так ніт же! Тов. Воля сам визнає, що не зважаючи на де-які організаційні помилки „обличчя нашого майстра, маляра й різьбярa досить чітко виявила ця виставка“.

Покінчивши в такий рішучий спосіб зо всім українським образотворчим мистецтвом, т. Воля сміливо вдається до формальних оцінок, де досталося і молодим і старим, і „станковістам“ і „монументалістам“ — мандата на „сучасність“ ніхто не одержав.

При всіх своїх благочестивих намірах рецензія виявилась суто формальною, бо т. Воля, в частині соціологічній замінив чітку соціальну аналізу голою схемою, а в частині формальній, критичній виступив носієм уже викристалізованого твердого формального критерія, що роздає мандати на „сучасність“.

Справді ж мусить бути навпаки. Ми звичайно в підході до справ мистецтва маємо тверду марксівську методу й критерій, а не схему, як думає тов. Воля, було б до чого її прикласти; формаль-

ний же критерій, надзвичайно важний для марксистської критики, у нас ще дуже подібний до схеми, бо справедливо пише й той же т. Воля, що „ясний критерій щойно вирисовується і тільки дальший розвиток художньої культури дасть нам тверді норми його“.

Однаке полишім теоретичні нетри й запитавмо: Чи правий тов. Воля в своїй загальній песимістичній оцінці досягнень мистецтва на Україні? Ніт не прав!

Коли б він побудував свою рецензію, зберігши історичний масштаб до передреволюційного мистецтва, то сам би побачив, що коліри міняються й те, що він побачив чорним, прибрало б навіть не рожевих, а яскраво червоних барв.

Я знаю, тов. Воля зараз же скаже: „Ви претесея в одчинені двері. Хто ж не помітить розквіту мистецтва на Україні після революції й буде його заперечувати“.

Біда в тім, що він цього не написав.

Біда в тім, що коли він у своїй рецензії й не зкомпромітував самого факту розквіту українського мистецтва, то він зкомпромітував темп цього якісного й кількісного росту українського мистецтва, темп його „радянзації“. Біда в тім, що гострим характером своєї критики він порушив, бодай встановлений останньою всесоюзною театральною нарадою, і за аналогією поширюваний на все радянське мистецтво, курс на бережне ставлення до мистецтва старої формації, що приписує критиці уникати старих метод критичного дубця й вдумливо допомагати чесним

Театр ім. Шевченка
Режисер Тінський

і щирим представникам цього мистецтва в труднім переході на нові соціальні шляхи.

Уриваючи на цім, прошу читачів зачекати на висновки про розвиток українського образотворчого мистецтва, до наступного № журналу „Нове Мистецтво“.

А. Альф

**Тільки пролетарська державність
розв'язує творчі сили народу.**

**Тільки в Українській Радянській
Соціалістичній Республіці
буйно розцвіло наше**

мистецтво

Про легкий жанр у музиці

Справа про місце, що його посідає легкий жанр в сучасній музиці, нині дійшла своєї кульмінаційної точки. Легкий жанр псує мистецький смак слухача, — кричать академики. Легкий жанр, то щабель до розуміння класичної музики, — обурюються всі автори легкого жанру.

Де ж основа, що з неї треба виходити?

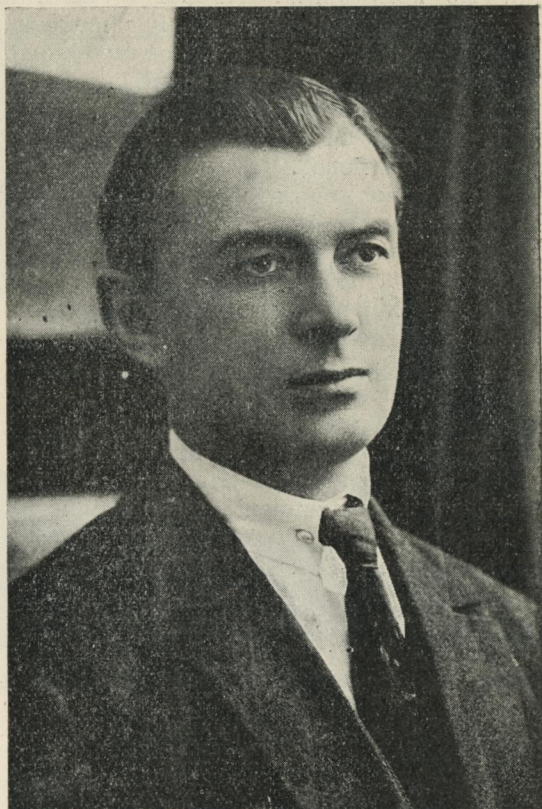
Як зорієтуватися в такому заплутанім клубку розбіжних думок?

З одного боку праві ті, що заперечують доцільність легкої музики, бо 75% цієї літератури або аранжировки, або плагіат, або взагалі музика без будь-чого мистецького в ній. З другого боку, серед творів легкого жанру є досить по-мистецькому зроблені річи. Прикладом, у Блантера, Ніколаєвського й Мідав-Аміда, трапляємо річи прекрасно гармонізовані. Зрозуміло, що такі річи треба друкувати, бо вони можуть стати винятково корисні нам. Що ж до всього легкого жанру, то не завадить витягти з друку й продажу такі річи як „Кирпичики“, що грубо перероблені на народню пісню з старого, допотопного вальса. Те саме слід зробити й з аналогічною піснею „Манькин поселок“ — родачкою того ж таки вальса. Слід серйозніше замислитись над творами Юлія Хайта та йому подібних авторів, що в них просвічує занепадність і одноманітність. Через такі твори увесь легкий жанр багато страчує на своїй цінності.

Проте зовсім на дарма лають фокстроту й чарльстонщину. В цих річах, як і в класичних творах, є вдалі й невдалі. Коли взяти, прикладом „Taitixrof“, аранжировку Бориса Фоміна із закордонної оперетки — „No Nanetta“, то неможна не погодитись з тим, що гармонізація цієї річи (fox-trot'a), не поступиться перед гарними класичними п'єсами.

Тому, краще друкувати хоча б тіж fox-trot'u u charleston'u, але мистецькі відповідні вимогам сучасної музики, ніж пісні на гарні тексти з дешевенькими мотивчиками й халтурною обробкою.

Всі ці нестатки легкої музики, яскраво показують, що перед тим як вживати до неї репресивних мір, не завадило б попрацювати над її корективами.

Театр ім. Заньковецької

Режисер Романицький

Треба знайти нову музику легкого жанру, не запозичаючи її в закордонних опереток і джаз-бандів. Адже література наша знайшла більше менше правильне річище в галузі революційної творчости. Музика легкого жанру не мусить пасти задніх, а так само як і інші роди мистецтва, мусить дійти власної радянської культури.

Треба впоряджувати конкурси на музику легкого жанру і вимагати від авторів оригінальності, а головне, — не „закордонности“. Треба монополізувати видавничу справу в цій галузі. Треба щоб ДВУ видавало певний відсоток і легкої музики.

Тільки в такий спосіб, фільтруючи всю літературу легкої музики, що виходить у світ, можна дійти мистецького рівня цього жанру, а разом дійти й того, що легка музика буде не „халтурною“ модних авторів, а переходним ступнем до класичної музики.

Ілько Г-ейн

Стаття дискусійна. Ред.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 1928 РІК ІЛЮСТРОВАНІЙ ТИЖНЕВИК

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

Умови передплати на 12 міс. 8 крб., на 6 міс. 4 крб. 25 коп., на 3 міс. 2 крб. 25 коп.

Адреса редакції — Харків, вул. К. Лібкнехта 9, тел. 1-68.

Концерт сучасної музики

Струн. квартету ім. Леонтовича.

Свою корисну роботу демонстрування творів сучасних композиторів (здебільшого виконуваних вперше з рукописів). Квартет ім. Леонтовича Харківської Філії Муз. Т-ва почав цього року лише 17-го ц. м., давши в Будинку Літератури 1-ий в цьому сезоні і 8-ий в своєму циклі концерт сучасної музики.

Цього разу програм концерту становили: домажорний на три частини квартет сучасного польського композитора К. Шимановського, а також 5-ий квартет (рукопис) та романси В. Золотарьова, автора нещодавно виставленої в Москві опери „Декабристи“ та двох симфонічних творів, премійованих на останньому музичному конкурсі НКО УСРР.

Твори Шимановського уже з'являлися цього року в програмах концертів Ж. Сігетті та Ант. Рудницького, з яких перший виконував його „Пісню Роксани“ з оп. „Король Рогер“ в транскрипції Коханського, а другий — фантазію для ф.-п. В звітному концерті виконано струновий концерт ор. 37 (1917 р.). Останні два твори характеризують Шимановського як імпресіоніста. Його приваблює не так зміст як саме музичне оформлення, винайдення й використання нових гармонійних та інструментальних засобів. Під цим поглядом цікавіший квартет особливо в двох останніх частинах. В цілому ж творчості композитора бракує здорового початку.

В. Золотарьов народився на Донщині в м. Таганрозі (1873 р.). Закінчивши спершу Співочку Капелу, а тоді й консерваторію в Петербурзі, був навчителем в Московській консерваторії, в Краснодарі, далі професором теорії композиції Одеського, а нині Київського ім. Лисенка Муз. Ін-ту. Написав багато симфонічних та камерних творів. Характером творчості В. Золотарьов належить до наслідувачів

нової руської школи (учень Балакирева та Римського-Корсакова), пізніше виявивши симпатії московській школі (Чайковський, Танєєв).

Вплив обох цих напрямків відчувається і в виконаних в концерті квартеті (1914 р.) та романсах (1926 р.). Зазначені твори досконалі з боку технічного і виявляють в авторі прекрасне знання властивостей та засобів інструментів та голосу, які він майстерно використовує. При всьому тому треба відзначити де-яку академічність та відсутність яскравої своєрідності. Композитор умів держати слухача в напруженні, але не так внутрішнім тонусом своєї музики, як багатством технічних засобів. Для молоді української музичної культури досить багатої на здібні від природи композиторські сили наявності такого висококваліфікованого вчителя надзвичайно цінна, особливо при тій щирій роботі яку виявляв композитор у справі створення оригінальної української музики *).

Програм концерту в особі квартету ім. Леонтовича, молоді камерної співачки О. Колодуб (Филипової) та арт. Харк. опери Мінаєва знайшов сумлінних і добрих виконавців. Квартет показав себе, як цілком порядний ансамбль, а співці виявили свіжі красиві тембрі голоси й музичність у виконанні романсів.

Прийнятно відзначити участь в концерті і самого автора — В. Золотарьова, що в великій мірі сприяв виконанню своїх творів.

Nevermore.

*) В. Золотарьов за короткий час роботи на Україні написав зазначені вище два симф. твори, оп. „Хвесько Андйбер“ на сюжет нар. думи, низку романсів до слів Франка й Олеся, а зараз підшукує сюжет для нової опери.

Лист із Відня

Не зважаючи на те, що театральний сезон вже досяг свого найвищого ступня, у Відні й нині з поміж загальної кількості 1500 артистів майже 600 безробітні. А це тому, що частина віденських театрів була перетворена на кіно або стоїть замкнута, а по інших було переведено, так звану націоналізацію, бо театральні підприємці намагаються коштом зменшення персоналу піднести свої прибутки, посилюючись на тяжке становище театрів на ґрунті високого оподаткування. Треба констатувати, що самі артисти з причини слабкої організації своєї профспілки винні за такі наслідки.

Віденські меншовики, зважаючи на теперішні театральні злидні, мають намір зменшити оподаткування театрів з 30% до 10%, а артистів з 10% до 5%. Проте, як це визнає й уся віденська театральна критика, таким робом не розв'язати сучасної театральної кризи, хоч можливо деякі театральні підприємці й наживуться.

От, наприклад, досить відомий театр М. Райнгардта з кращими силами подався за доларами до Америки а другорядні сили ставлять такі п'єси, що ними не може задовольнитися навіть буржуазна публіка. І справді хіба сучасні глядачі можуть погодитися з тенденціями п'єси Штернгейма „Школа Узнаха“, в якій автор виступає проти системи ритмічного виховання і намагається довести, що оздоровлення родинного буржуазного життя можна досягнути тільки поворотом до „славних старих часів“. Звичайно, що публіка не сприймає таких моральних-сентенційний і тікає з театральної залі до всяких барів, танцюкалів та концерткафе, щоб задовольнити свої звичайні потреби до розваги.

Ще в більшій мірі не задовольняється сучасний глядач віденською оперетою й кидається до різних рев'ю. Бо, як це визнають самі віденські композитори (Граніхштедтер, Кальман), в опереті запанував шаблон Минулого сезону Кальман, приміром, не мав жодного успіху виступивши перед віденською публікою з „Принцесою цирка“, а нині його оперета „Герцогиня з Чикаго“ зазнала ще більшого провалу. Так само й славновісена віденська опера тримається тільки своїми традиціями. А коли цими днями було поставлено новий балет „Шенбрюнська німфа“ (текст Ленерта, музика Вебера, то може почасти під враженням гастролів балету Дягілева, який талановито перебував у Відні, і який вивозять тільки талановиті виконавці. Це дуже бідна змістом казка з німеччиною музикою про те, як одному придворному старшині приснилося, що статуя — німфи з шенбрюнського парку (колись королівський сад) наче б-то ожила й в строї Єви з'явилась на придворний бал. Навіть буржуазна критика уважає, що це не балет, а пародія на мистецтво Дягілева.

Зважаючи на прагнення мас до справді революційного мистецтва відомий режисер Піскатор має намір заорендувати один порожній віденський театр для себе і нема сумніву, що, не зважаючи на господарську кризу та на різні заходи буржуазних кол, які побоюються конкуренції й роблять перешкоди, щоб зірвати план Піскатора, його театр буде мати великий успіх у Відні. Про це свідчить успіх вистав театру Піскатора в Берліні за два останні роки. Можливо, що цей факт спричиниться також до модернізації театального життя у Відні взагалі.

Петро Буда.

Не вперед, а назад

(„Сорочинський Ярмарок“ у київських пересувних театрі).

Завдання нового українського пересувного театру в Києві, як театру робітничого остільки важні, що кожна його нова вистава потребує особливої уваги з того погляду, оскільки вона по-перше й найголовніше відповідає цим завданням. З цього погляду варта чималої уваги нова постава в пересувних театрі „Сорочинського Ярмарку“, в переробці Гака.

Тепер—за два місяці роботи цього театру не досить уже обмежуватися загальною формулою про його завдання—боротися з театральною халтурою по робітничих клубах, задовольняти культурні потреби робітництва та сприяти творенню масового радянського театру. Це завдання доводиться вже диференціювати: треба виявити й вивчити складові частини цієї величезної і неоднородної аудиторії робітничих клубів, виявити та вивчити рівень і вимоги кожної з цих частин і весь час перевіряти свою роботу над задоволенням цих потреб. А цього не робить ні театр, ні преса, ні самі клуби, ні Політосвіта, ні Культвідділ ОРПС.

Аудиторія робітничих клубів, навіть кожного окремого клубу неоднакова. Залишаючи докладніше визначення її складу надалі слід поки-що спинитися на її двох основних частинах чи групах: молоді й дорослих робітниках. Рівень і вимоги обох груп за останні роки дуже піднялися, але неоднаково. Коли дорослих робітників з виробництва тепер задовольняє вже не саме видовисько взагалі, а видовисько з певною ідеологічною настановою та художньою цінністю, то та маса молоді, що переповнює робклуби й

Театр ім. Заньковецької.
Арт. П. Самійленко

несе з собою до них не тільки, так би мовити, „дух“ свого виробництва, а чималою мірою й елементи вулиці,—ще може ставитися до театру, як до розваги як до випадкового видовиська. І це тим бі-

льше, що аудиторія наших робклубів часто-густо формується не тільки за виробничим принципом, а й за територіальним. На всі ці моменти треба добре зважити в процесі творення нового робітничого театру й з такого погляду розцінювати успіх чи неуспіх п'єси.

Що ж дає з цього погляду „Сорочинський Ярмарок“?

Перероблюючи „Сорочинський Ярмарок“, Гак намагався модернізувати його надавши йому характеру сучасної громадської сатири в плані буфонади. Для цього він до відомого сюжету „Сорочинського Ярмарку“ додав уже старий для нас мотив про сільський антагонізм між розкуркуленими куркулями й „кенесами“, а щоб надати п'єсі динаміки й сучасності зробив безліч вставок з нашого сільського побуту. І вийшла зрештою найбездарніша на диво вбога річ, що своєю примітивною внутрішньою структурою не пішла далі блаженної пам'яті „Москаля чарівника“, що до змісту аж ніяк не перевершила „Сорочинського Ярмарку“ Старицького за Гоголем, а що до колориту—злізла до дешевенької модернізованої „малоросійщини“, до циркового, навіть балаганного жанру. Дешевий базарний гумор Гака, хоч і викликає місцями регіт у залі проте не рятує п'єси, як не рятують її, ні старанна праця всього колективу, ні, зокрема, вдала робота хорографа Вігільова над танками й рухами. П'єса залишилася довга, беззмістовна, порожня.

Її найбільше досягнення—хіба що розважити на хвилину невибагливу частину молоді, дорослого ж робітника, що й культурно чи мало виріс, і бачив у тому ж Києві „Сорочинський Ярмарок“ Старицького у виконанні корифеїв української сцени, вона не задовольняє й не задовольнить.

Вибір цієї Гакової переробки свідчить що той, хто вибрав її, не знає ні потреб теперішньої робітничої аудиторії, ні завдань нашого робітничого театру й нової театральної культури на Україні. Звісно, робітничому глядачеві, крім „Шгорму“ та „Іржи“, треба дати й комедію, але комедію змістовну з певною внутрішньою настановою, а не модернізувати малоросійський балаган.

Отже, в „Сорочинському Ярмарку“ пересувний театр став на неправильний шлях, який веде не вперед, а назад, не

На Київській концертній естраді

З 6 до 13 грудня у Києві були концерти Бочарова, Боровського, Вінницької капели ім. Леонтовича та концерт останньої з Київською капелею „РУХ“ (омінаємо тут цікавий концертний відділ на банкеті в Будинку Вчених з нагоди ювілею акад. Багалія, бо його треба розглядати в іншому естрадному плані).

Поважний віком артист Бочаров за цих концертів показав свою вокалістичну майстерність і яскраво виявив свій прекрасний звуковий матеріал. Співає він надзвичайно легко й вільно. Артист має дзвінкий металевий, незвичайної краси звук, що ніби виблискує в повітрі. Це одна з найкращих рис Бочарова співу. Але, можливо звідки походять і деякі негативні риси. Артист залюбки (може навіть надто часто) уживає цього яскравого тембру й не дбає за інші; від того спів його стає трохи одноманітний що до тембрових фарб і навіть що до інтерпретаційних нюансів. На інтерпретаційні засоби Бочаров бідніший від Мигая, що в камерному співі доходить надзвичайного багатства, але Мигай не має такого яскравого звуку, як Бочаров. Хоча й Бочаров деякі твори віддає з великим почуттям, глибиною й драматизмом (прикладом арію Шачковитого з „Хованщини“ останню картину з „Войчека“, арію „О бідний син“ з „Любов до то трьох помаранчів“ та інш.). Концерти Бочарова цікаві ще й тим, що він не обмежився старим, заялосеним репертуаром, а ознайомив киян з новими творами сучасної музики (з операми „Войчек“ Альбана Берга та „Любов до трьох помаранчів“, романсами Стравинського, Василенка та інш.). На жаль, Бочаров мав жаклих партнерів—піаніста Макухіна та співачку Вишневу. Хоч у цьому винен мабуть не Бочаров, а авторитет, проте воно дуже знизило культурно-мистецьку вартість виступів Бочарова. Це сумне явище частенько трапляється підчас гастролів видатних артистів і надає їм характеру халтурності.

Піаніст Боровський на цей раз виявив весь свій артизм. Рідко трапляється, щоб артист вико-

нував з таким піднесенням, як це було в концерті Боровського 9/XII. Артист був „в ударі“, і всю програму (та 5 речей по-за програмою) виконав у дуже цікавому, свіжо-оригінальному, талановитому тлумаченні.

Вінницька капела ім. Леонтовича, оскільки нам відомо, уперше за весь час свого існування (з червня 1922 р.) робить таку далеку подорож. Раніше вона подорожувала тільки в межах Вінницької округи. Отже цей приїзд капели до Києва свідчить про певні прагнення самої капели, а також і про те, що Київ, хоч перейшов на стан окружного міста, але залишився найміцнішим осередком музичного життя на Україні та приваблює до себе музичні сили з чималого території й впливав на тамтешнє музичне життя.

Вінницька капела (за дир. Б. Левицького) залишила приємне враження й добрим складом своїм (добрий голосовий матеріал ззагалу й зокрема в деяких солістів, рівність партій), і дисципліною, і навіть одягом (його виробили кустарі на Поділлі; він ефектніший за одяг „Думки“ та „Руха“). У програмі концерту Капели поруч легших речей були й деякі складніші (як „Прометей“ Танєєва та інш.) Капела опанувала їх цілком достатньо. Це свідчить про чималий технічно-вокалістичний рівень капели.

З одного концерту ми не наважуємося дати цілком певної оцінки Вінницькій капелі, як мистецькому колективу. Бо на одинокому виступі могли позначитися цілком випадкові причини, як не один раз доводилося нам спостерігати це на концертах окремих артистів (Мигай, Боровський, Петрі, Собінов, та інш.). Отже й на концерті Вінничан могли відбитися такі причини, як зтома від переїзду, несприятливі мешкальні обставини, побоювання виступати в Києві та інш. Нам здалося, що за цього концерту капела якось не розгорнулася. Проте й цей один концерт дає матеріал для деяких зауважень. Деякі пісні (як напр Леонтовича „Моя пісня“, „Із-за гори сніжок летить“ та інш.) були виконані мистецько-викінчено. Але разом з тим деякі інші („Льодом“, то-що-) треба ретельніше опрацювати. Інтонція капели не має потрібної яскравості, хоч із таким добрим складом співаків її можна було б досягти. В інтерпретуванні капели, кажучи загалом, бракує власного, оригінального, викінченого обличчя. Це може бути в наслідок провінційного музичного життя, але може, статися, значна частина вини, лягає на диригента. Хотілося б сподіватися, що надалі капела набуде яскравого виконання, основні передумови для якого вона має.

Спільний концерт Вінницької капели та Київського „Руху“ з диригентом Б. Левицьким був у де-чім цікавіший. В об'єднанім хорі співало близько 70 осіб. Це чимало збагатило звучність хору. І виконання низки творів було справді яскраве й повнокровне („Сусідко“, Яциневича, „Туман хвилями лягає“, „Кулик чайку любив“, „Ой піду я по-над дугом“ та інш.). Але, виконуючи примітивні „Коли-б уже вечір“, „А ще сонце не заходило“, Ой п'яна я п'яна“ та інш.), хор не знайшов потрібних інтонацій та тембрів: виконання було штучне; йому бракувало зворушливої простоти й соковитості.

Не зважаючи на це, ця спроба єднання капел різних округ була цікавим моментом Київського музичного життя. Будемо сподіватися, що ця перша спроба не буде останньою й кияни матимуть нагоду ще чути Вінницьку капелу.

зважаючи, знову ж кажемо, й на ті позитивні моменти, що є в поставі й грі колективу. Гра ця, що правда, не цілком рівна, але це більше залежало від режисера, що дозволяв окремим акторам (наприкл. Іванченкові—Цибулі) перегравати в бік циркового жанру.

Специфічні завдання пересувного театру подвоюють значіння помилок у його керівництві, вимагають пильної громадської уваги до його роботи, а разом з тим і широкої допомоги. Цей театр, шукаючи нові шляхи, не може і не повинен тупіяти на однім місці, або йти таким же повільним темпом, як іде більшість наших театрів. Його завдання творити нове, а не модернізувати так невдало побутовщину, бо ця невдала модернізація є найкраща агітація не проти, а за цю побутовщину. Ставити „Сорочинський Ярмарок“ для робітничого театру є крок назад, а не вперед.

К. Крав—ко

Я. Юрмас

Руський Драмтеатр в Харкові

Артист Гетманов

Держ. Харк. театр. „Любов під в'язами“. Сім—Хорош, Пітер—Літвінов

Театр Березіль в 2 половині сезону

Інтерв'ю з директором театру тов. М. Дацьковим.

Мимо найупертіших спроб змінити біг обставин на те щоб, на початку сезону дати в репертуарі 3-4 прем'єри, театру Березіль в першій половині сезону цього не пощастило зробити і довелося пересунути кілька нових постановок з плану першої половини сезону на другу.

Таким чином п'єси „Народній Малахій“, „Бронепоезд“ і „Отелло“, через цілу низку незалежних від керівництва театру серйозних причин, мають бути показні тільки в другій половині сезону, звичайно не за рахунок намічених для цього часу нових постанов, що план їх де вчім змінено. Ухвалено поставити „Змову Фієско“ Шілера та „Завзятий Буржуа“ за романом Вотея. Що до постанов „Народній Малахій“, „Бронепоезд“, то вони вже майже готові для сцени й тільки „прокляті“ обставини їх затримують.

Отже маючи в перспективі аж 6 нових постанов можемо бути певні що театр ще більше зміцнить до себе симпатії харківського глядача, що не зважаючи на кількісну убогість репертуару першої половини сезону все таки від театру не одійшов, а навпаки ще прибуває. Те, що збори театру з повищих причин не тільки не знизилися, супроти передбачених, а навпаки тримаються вище плану говорить само за себе.

Кидаючи оком на п'ять минулих сезонів Березоля видно, що глядача в нього завжди прибувало в другій половині сезону, разом з тим, як зростала в театрі кількість нових постанов.

В другій половині сезону театр продовжуватиме давати вистави для поодиноких колективів, як це широко він практикував в першій половині (На 75 вистав—25 закритих для спілок: АКСМ, трудових шкіл та інш. організацій). Так само для широкого глядача буде залишено 3-х місячне кредитування, що виправдало себе, давши гарні наслідки й для театру й для глядача.

Коли в театрі підуть нові постанови; „Бронепоезд“, „Народній Малахій“, „Змова Фієско“, що обсажені акторськими силами в той спосіб, щоб кожна з них могла йти одночасно в двох місцях, то театр почне програму своїх районних вистав намічених ще перед початком сезону.

Продовжувати сезон наміряється театр у Києві. де має дати близько 20 гастрольних вистав усіх десяти п'єс, що має в своїм репертуарі цього сезону, і що з них тільки одна „Шпана“ була показана в Києві.

Так само інтенсивно й уперто як і театр, закінчив тов. Дацьків, працюватиме майбутня зміна його—Драмстудія, що вже тепер виявляє ознаки здорового вузівського осередку, який поруч з плановою учобою відбуває й практику, беручи участь в деяких постановках театру.

Концерт Егона Петрі

В неділю 18-го грудня відбувся черговий абонементний концерт з циклу оголошених Державн. Концертним Бюром.

Замість афішованого програму з творів Баха, Шопена, Стравинського та Ліста чомусь дано програм виключно з творів останнього: Прелюд, Етюда-мінор, Пейзаж, Мазепа, Мандрівні вогники, Привид, Героїчний етюд, Дика гонитва, Спогади, Етюд фа-мінор, Вечірні гармонії, Хуртовина та шість етюдів на теми Пагавіні—Прелюд, Анданте, Кампанела, Стакато, Полювання та Тема з варіаціями.

Таку заміну програму не можна визнати за вдачу: прослухати колейдоскопічну зміну, зміну вісімнадцяти окремих творів одного автора, навіть і в прекрасному їх виконанні, річ досить утомна. Це відчувалося і на аудиторії, що завжди жваво реагує на гру Е. Петрі, а відчитний концерт сприймала досить мляво.

Що до самого виконання артистом програму, то воно було досконале. Віртуозно-програмова природа Лістова творчість в особі Е. Петрі знайшла прекрасного виконавця й інтерпретатора, що вдало зм'якшив актуальну за часів Ліста як самоціль віртуозність, звівши її до ролі художнього засобу, що цілком дається Е. Петрі при наявності надзвичайної легкості й прозорості дрібної техніки. Приваблює в виконанні і виключна подекуди м'якість звучності.

Ю. Т.

МХАТ.—„Бронепоезд“.—Зверху: арт. Качалов в ролі Вершинина. Внизу: Сцена братання.

Криза італійського театру

Чого сподівались ми від нашого театрального життя три або чотири роки тому? Яка жадоба боротьби жила в нас, яка весняна бадьорість? А тепер така тиша, така порожнеча, така безпросвітна нудота! Що-ж сталося?

Коли ми подивимось на кризу еволюції італійської драматургії за роки 1910-1923 (при чім 1910 рік треба вважати за апогей творчості Д'Аннунціо, що закінчив собою цілу епоху), то знайдемо що вся вона може характеризуватися трьома прикметниками: це глибоко індивідуалістична, песимістична й раціональна драматургія, що знаменує собою епоху руїн «ої кризи всіх соціальних і моральних цінностей. Навіть неглибокий огляд головних течій італійської драми ствердить правильність нашої характеристики. „Театр Присмерку“ (Фаusto Ма на Мартіні, Ерколе Луїджи Морселлі й інш.) посідає цілковиту журба за героїчним життям, оспіваним Д'Аннунціо, та скорботним переконанням в неспроможності людини створити це героїчне життя. „Театр Присмерку“ по-сути консервативний і антиреволюційний театр, але релігійні та соціальні цінності прийняті ним не стільки тому, що він переконаний в їхній високій якості, скільки тому що він неспроможний створити нові. Традиція править йому за схованку, хоч ця схованка перетворюється на в'язницю.

Такий самий індивідуалістичний і песимістичний напрямок театру Бенеллі, що проповідує безсилля добра перед злом і тягар обов'язків покладених на людину родиною, суспільством і державою та виставляє за ідеал невиразні й тьмяні принципи францисканського товариства—близкість до природи, бідність, непротилежність злу всепрощення, то-що.

Ті самі епітети індивідуалізм і песимізм приложимі й до безладного виру нових думок та отчайдушних спроб іменованих „Театром Гротесків“ (Луїджи Хіареллі), і до театру футуристів (Марінетті), цим характерна й творчість Россо ді Сан-Секондо, що для нього життя—безугавні пригоди, без жодних ідеологічних і соціальних цінностей. Герой Россових драм—гульвіса-романтик і невизнає жодних законів крім свого настрою й своїх пристрастей. Цілковито ірраціональний характер має також індивідуалізм Луїджі Піранделло, для якого дійсність зливається з примарами, а добро й зло тільки суб'єктивні ілюзії

породжені нашими інтересами та пристрастями. Життя для нього п'яний, історичний хаос, де неможливі жодні містки поміж окремими індивідуумами...

Підіб'ємо підсумки. Із цього неглибокого огляду ми бачимо, що італійський театр останніх 15 років рухається в одному, занадто індивідуалістичним, песимістичним, ірраціональним напрямку. Його улюблений герой-дрібний, банкрут, розчавлений життям буржуа. В Жовтні 1922 року фашизм раптом одним замахом посів владу, здушив залізними обценьками всю націю, напоїв усе життя країни політичною боротьбою, примусив усіх і кожного або йти за собою, або проти себе й тепер пролазить у всі галузі культури, в тім числі й у театр. Антиіндивідуалізм ієрархія, підпорядкування, дисципліна, воля до життя й воля до влади—от гасло фашизму. Гасло розбіжне з ідеологічними гаслами театального руху в Італії. І за два роки все обвітря навколо театрів гостро змінилось. Театр силкувався лишитись пасивним до нових вітрів, вчипившись за свої старі традиції—але потім все ніби замерло й захололо. Тепер причини цього застою для нас ясні або майже ясні. Він був неминучим явищем.

Письменники, що про них ми говорили, до сьогодні або мовчать зовсім, або повторюють себе. Правда де-які з них (Ратті, Де-Стефані) пробували дати в своїх творах пануючі док рини, але це лишень поодинокі спроби, що не створили ще нових течій і не породили протестів...

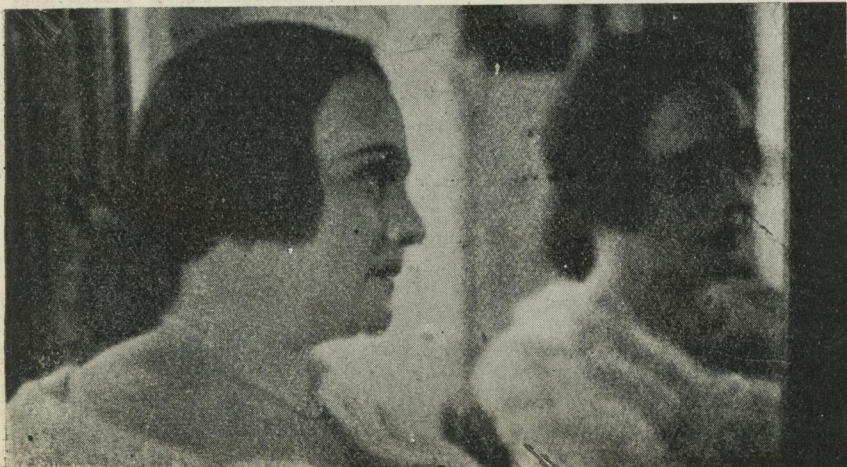
Протягом періоду 1910-1923 року роля театру була критичною, заперечливою й руйнацькою. Тепер, коли гостро змінилися зовнішні умови життя старий ідеологічний напрямок жити не може. До чого-ж призведуть нові суспільні настрої, до кого приведуться театри й драматурги—покаже майбутнє. А заким по італійському театрові потрібні ще роки, паузи, вичікування неминучого зимового сну. Щоб життя завирувало, треба чекати на теплий весняний вітер.

Чи ж швидко наступить весна?

Хто знає!

Андріано Тільгер

Від ред. Подану статтю, власне уривки зі статті Андріано Тільгера, ми друкуємо за німецькою літер. газетою „Die lit Welt“ № 43.

Руський Драмтеатр
у Харкові

Артистка Самборська

Руський Драмтеатр у Харкові.—Арт.: Балашова й Люмінарська.

ХРОНІКА

Харків

В Державній опері наступною прем'єрою після балету „Червоний Мак“ піде опера М. Лисенка „Різдвяна ніч“.

В другій половині сезону Державна опера намітила поширити роботу в робітничих районах, і дасть низку концертів своїми силами по робітничих клубах, а також покаже кілька своїх постановок по районних театрах.

В театрі Березіль прем'єра „Бронепоезд“, що не пішла на призначений реченець через хворість постановщика реж. Б. Тягно, призначена на 3 січня.

В Харківському Державному театрі під новий рік піде прем'єрою п'єси „Седі“, а 7-8 січня „Кармелюк“. Одночасно театр готує „Розлом“ і „Мятеж“ (одна з них піде через тиждень після „Кармелюка“ та працює над п'єсою „Маруся Богуславка“).

В Державному театрі для дітей відбувся перегляд представниками педагогічних і громадських кол двох п'єс лялькового театру Білоусової „Петрушка“ й „Два козла“ із збірки Василенка та Маршика. Конференція вирішила, що ляльковий можна використати для дітей молодшого віку і визнала за доцільне щоб театр проробив експеримент в цім напрямку над українським матеріалом, перевівши роботу в справі вивчення глядача:

Керовнича трійка театру намітила до постановки в другій половині сезону п'єсу „Дон Кіхот“ „Зона“ й „Бруштейна“, що піде для дітей 1 концерну.

Руська драма. В перших днях січня з Москви проїздить—режисер І. А. Донатов, що поставить дві п'єси: „Вредный элемент“ і „Разлом“.

Держдрамтеатр М. Заньковецької

До сьогодні пройшли прем'єрами такі п'єси: „Підземна Галичина“, „Крок за кроком“ (Жовтневий огляд), „Любов Ярова“, „Седі“ і через тиждень піде „Республіка на колесах“.—Поновлено торішню постановку Д. Козанковського „Вій“, а в січні має піти „Яблуневий полон“.

Театр закінчує роботу в Полтаві 1 січня і переїде на 2 місяці до Сум, а потім до 1 травня в Артемівське. На літо театр запрошено до Білорусії.

Театр в Полтаві провів велику роботу в справі зв'язку з глядачем і тепер на тиждень має 4-5 закритих вистав для профспілок, а решта дає значні збори.

Цими днями остаточно буде з'ясовано справу про організацію постійного укр. театру в Полтаві.

КОЖНИЙ РОБІТНИК
МИСТЕЦТВА Й КОЖНИЙ, ХТО ШКА-
ВІТЬСЯ МИСТЕЦТВОМ

Повинен бути передплатником ілюстрованого
тижневика

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

Умови передплати на 1928 рік:

на 12 м.—8 крб. — коп.
„ 6 „—4 „ 25 „
„ 3 „—2 „ 25 „

Редакція та контора:
Харків, вул. К. Лібкнехта 9, тел. 1—68.

Малий театр у Москві—„1917 г“ Сцена „Раздача оружия“

Київ

Опера. В середині днях січня поновлюється опера „Чіо Чіо-сан“. Розпочато також роботу над оперою „Орлиний бунт“ яка піде на початку II-го циклу. Оперу ставить режисер О. Улуханов в оформленні худ. Евенбаха. Диригує О. Орлов.

Руська Драма. До репертуару II-го циклу включено такі п'єси: „Разлом“,—Б. Лавренева, „На Дні“—М. Горького, „Растратчики“—Катаєва, „Мятеж“—Фурманова, „9-я жена тов. Чулина“—Трахтенберга, „Норд-Ост“—Щеглова та „Чорний привид“.

Держдрамтеатр ім. Франка. П'єси II циклу розподілено серед режисерів в цей спосіб: „Республіка на колесах“—режисер Шклярський, оформлює худ. Штофер „Гопля ми живем“—режисер Радлов, художник Ходасевич, „Товариш“—режисер Юра, худ. Драк, „Маруся Богуславка“ режисер Гн. Юра, худ. А. Петрицький, композитор Н. Пруслін. Танки до всіх п'єс ставить балетмайстер Є. Вігільов, У середині днях січня розпочинає роботу режисерська станція театру.

Держтеатр ім. Франка для дітей. В репертуарний план театру внесено деякі зміни: Замість „Тимошевої рудні“ найближчою прем'єрою піде п'єса „Дон-Кіхот“ в постановці худ. керівника Є. Деевої та в оформленні худ. Драка. Музика комп. Віленського.

Театр зараз веде підготовчу роботу до відкриття центрального та районних кіно для дітей.

При театрі організується пересувний театральний журнал, в яким візьмуть участь актори й учні з майстерні.

Замовлено 3 п'єси для Лялькового театру, призначених для дорослого глядача.

Єврейський Театр „Кунст“—Вінкл. Готує до вечора присвяченого пам'яті письменника Мендель-Мойхер Сфорім його п'єсу „Дер Призив“ яку ставить режисер Воловик в оформленні худ. Черкаського.

Режисер Одеської Держдрами Бережний, що приїздить до Києва ставить п'єсу А. Файка „Учитель Бубус“.

Закінчено репетиції п'єси Левітіної „Либ-им Хойв“ (Впрок), яку ставить режисер Воловик в оформленні художників Крейна та Товбіна. П'єса освітлює період громадянської війни.

Театр робітничої молоді (Трам). Київський Окрком КСМУ розпочав підготовчу роботу до відкриття Трам. Зоким що зорганізовано майстерню Трам, яка зараз веде педагогічну роботу по гадузях; драматичній, музичованню, дикції, голосу та ритмо-пластики. У виробничий план включено постановку 2 п'єс: „Сашка Чумовой“ та одну комсомольську оперету. На керівника Трам запрошено режисера театру для дітей М. Урінова.

Руська драма. Театр одержав п'єсу Б. Лавренева „Разлом“. Постановку цієї п'єси доручено Засл. Арт. Респуб. П. Рудіну в оформленні худ. Георгія Руді. Прем'єра відбудеться найближчими днями. В зв'язку з постановкою „Разлома“ відкладається тимчасово постановка п'єси „Іван Козирь и Татьяна Русских“.

Переведення в цьому році ювілею Максима Горького, виявило потребу включити до репертуару п'єсу Горького „На дні“.

Театр розпочав також підготовчі роботи до постановки п'єси Іванова „Бронепоезд“.

Держтеатри в робітничі клуби. Цими днями Окрполітосвіта скликає нараду директорів державних театрів, щоб розв'язати справу про обслуговування робітничих клубів, постановками держтеатрів.

10 роковини Муз. Драмінституту ім. Лисенка. Ювілейне свято в зв'язку з 10-річчям Муздрамінституту ім. Лисенко перенесено на січень або березень.

Ювілейну програму буде розділено на 2 частини: урочисту та концертно-постановочну.

Урочиста частина відбудеться в приміщ. інституту, а концертно постановочна в одному з великих театральних помешкань.

В концертно-постановочній частині приймають участь: симфонічний оркестр інституту під кер. В. Бердяєва, духовий оркестр інституту під кер. проф. Михайловського, оперний клас, що поставитиме оперу проф. інституту Золотарьова „Хвесько Андибер“, театр читця та інші художні об'єднання інституту.

ВУФКУ

Новий фільм ВУФКУ. Під назвою „Проданий апетит“ ВУФКУ випустило поставлений молодим режисером Охлопковим кіно-памфлет за сценарієм Ердмана та Марієнгофа. На вузькому громадському перегляді в Києві, що відбувся цими днями, робітники преси цей фільм визнали за одним з кращих досягнень ВУФКУ після „Звенигора“.

Панаїт Істраті в ВУФКУ. Відомий письменник Панаїт Істраті перебуває зараз в Києві й бере участь у випуску кіно-фільму „Кіра-Кіраліна“ за його романом. Фільм незабаром має вийти в прокат.

„Одинадцятий“ Д. Вертова. Цими днями режисер ВУФКУ Дзига-Вертов закінчує монтаж свого фільму „Одинадцятий“.

Останні картини ВУФКУ. ВУФКУ випустило в прокат фільми: „Василина“ (Бурлачка)—поставив Ф. Лопатинського (доля жінки кріпачки), „Черевички“—кіно-інсценіровка режисером Чардиніним повісті „Ніч під Різдво“ М. Гоголя, й „В павутині“—фільм з часів Століпінської сваволі. Ставив цей фільм режисер В. Турин.

На Одеській фабриці ВУФКУ. Режисер Тасін знімає зараз в Одесі для фільму „Джиммі-Гігінза“ (сценарій Бабеля) величезні декорації—вулиця американського міста. Роль Джиммі-Гігінза виконує А. Бучма, що грав цю роль в постанові „Березоля“.

Розпочалися зйомки фільму „Закони шторму“ (відома повість Каверіна) під проводом молодого режисера О. Соловйова, що вже поставив фільм з піонерського життя „Трое“ за сценарієм В. Маяковського.

Фільм „За стіною“—сценарій, режисера й головна роль Бучми,—закінчено постановою й незабаром вийде в прокат.

Режисер Перестяні закінчив фільм „Наговор“.

Закордоном про наші фільми. Німецька кіно-газета „Ліхт-Більд-Бюне“ відзначає великий успіх фільмів ВУФКУ під час перегляду їх в Берліні, особливо „Сорочинський ярмарок“ та „Тарас Трасило“.

З приводу цього газета „Берлінер Тагеблат“ в своєму кіно-додатку повідомляє про несподіване для Європи відкриття „Нової фільмової країни—України“.

Кавальканті хоче їхати до УСРР. Французький кіно-критик Леон Муринак, що був недавно в Києві повідомив ВУФКУ про те, що відомий кіно-режисер Альберто Кавальканті має бажання працювати в ВУФКУ.

Вуардіс у Києві. В Києві засновано філію Всеукраїнської Асоціації Режисерів, Драматургів і сценаристів (ВУАРДІС).

Новий дитячий фільм. ВУФКУ надіслало до Харкова для перегляду науково-дослідними педагогічними силами та піонерськими організаціями новий дитячий фільм „Ванька та местник“ роботи режисера Лундіна.

Громадський перегляд нової картини ВУФКУ „Звенигора“ в Києві

Цими днями в приміщенні ВУФКУ відбувся громадський перегляд картини „Звенигора“, яку поставив за сценарієм Йогансена та Юртика режисер О. Довженко.

В перегляді картини брали участь Київські письменники, робітники преси та інших організацій.

Після перегляду виступали т.т. Савченко, Токар, Антоненко-Давидович, Ярошенко, Якубовський т. і., які характеризували картину з таких боків. Картина уявляє собою нову епоху в практиці радянської кіноматографії. Картина як з соціального так і з мистецького боку велике досягнення. Вона приступна для масового глядача. Наша критика після перегляду цієї картини мусить одверто оголосити досягнення українського кіно.

Режисер Лундін вже поставив одного дитячого фільма „Марійка“ що свого часу великим успіхом демонструвався на екранах УССР.

Крим на екрані. Молодий режисер К. Томський закінчив монтаж першої серії науково-популярного фільму „Ефіаль-Ада“ (з кіно-апаратом по Криму). Фільм знімала Ялтинська фабрика. ВУФКУ прискорює випуск цього фільму, бо в зв'язку з землетрусом у Криму, фільм набуває особливого інтересу та значіння.

„Звенигора“. Фільм „Звенигора“ випущено в прокат і незабаром його демонструватимуть на кращих екранах СРСР.

Генеральний договір між ВУФКУ та Совкіно. Між ВУФКУ та Совкіно підписано договір на регулярний обмін продукцією власного виробництва кожної з сторін для монопольної експлуатації на територіях РСФРР та УСРР терміном до 30 вересня 1928 р.

Принцип обміну встановлено відповідно до прокатної спроможності територій УСРР та РСФРР у відношенні 10:3. Інакше кажучи, ВУФКУ одержує від Совкіно за кожні 3 картини власного виробництва 10 картин виробництва Совкіно.

Генеральний договір має на меті тільки повнометражні художні картини. Що до науково-культурних і коротко-метражних—обмін провадиться на підставі спеціальної угоди.

Значіння цього договору полягає в тому, що замість старих окремих договорів на ту чи іншу групу картин, тепер всі картини виробництва ВУФКУ й Совкіно будуть вимінюватися автоматично обома сторонами.

На підставі цього договору при підписанні Совкіно бере в перепрокат кілька нових картин виробництва ВУФКУ („Батько й син“, „Муть“, „Тіні Бельведера“ та інш.).

ВУФКУ перевіряє свою роботу. ВУФКУ запроваджує методу перевірки своєї роботи через демонстрування на громадських переглядах всіх своїх фільмів, випущених протягом останнього часу. Такі перегляди вже відбулися в Києві й Харкові.

Відповідальний редактор

М Христовий

ПРОГРАМИ ТЕАТРУ

Харківська Державопера

Червоний мак

Балет на 3 дії, 24 епізоди муз. Р. Глієра.

1 дія. 1 епізод

В порту. „Чекають на роботу“.
Кулі: **Аркад'єв, Смірнова, Зінченко, Сімі.** Наглядачі: **Горошко, Турецький, Голишів, Лазурін.**

2 епізод

Розвантажують радянський пароплав. „Кулі працюють“.
Кулі й наглядачі ті самі, що в першому епізоді.
Нач. порту **Суворов.**

3 епізод

Китайський ресторан. „Европейці розважаються“.
Господар ресторану — **Муравін.** Мандаріни: **М'яз, Г'орик.** Європейки: **Маслова, Якобі, Імханицька, Годар.** Європейці: **Плетньов, Чернишов, Гнутий, Барський.** Служниці в ресторані: **Атаманова, Плотникова, Лукашова, Гвозд'єва.** Танцюристкі малайки: **Дуленко, Переяславець, Озолінг, Гасенко, Стрілова, Долохова, Штоль, Калініна, Лур'є.** Носії паланкіна: **Павловський, Скрипниченко, Санович, Лир.** Тай-Хуа, китайка танцюристка: **Сальнікова.** Лі Та-чу, наречений Тай-Хуа; англійський шпиг: **Литвиненко.**

4 епізод

„Танок Тай-Хуа на столі“ — **Сальнікова.**

5 епізод

Ресторан. „Європа танцює“.
Фокстрот: **Маслова, Якобі, Імх**

ницька, Годар, Плетньов, Чернишов, Барський, Гнутий. Тай-Хуа — **Сальнікова.** Лі Та-чу — **Литвиненко.** Прислужниці ті самі, що в 3 епізоді.

6 епізод

Пароплав розвантажують далі. „Наглядачі та поліцаї працюють“.
Кулі, наглядачі, поліцаї, начальник порту, Лі Та-чу.
Капітан радянського пароплаву — **Моїсеїв.**
Радянські матроси: **Рейнке Маневич, Тарханов, Горохов, Тихомирова, Берг, Горн, Васіна, Ландман, Дунаєвська.**

7 епізод

Ресторан „Зустріч Тай-Хуа з капітаном“.
Тай-Хуа, Лі Та-чу — капітан. Начальник порту, господар ресторану.
Танок Тай-Хуа з Лі Та-чу: **Сальнікова й Литвиненко.**
Фокстрот малайок. Танок Тай-Хуа.

8 епізод

Китайська вулиця „Рікші працюють“.
Рікші, європейці, коłodники, кулі, поліція, китайки, китайчата, мандаріни, носії паланкінів.

9 епізод

В порту. „Інтернаціональні матросські танки“.
Індуси — **Плетньов і Чернишов, Папас — Ковальов, Япанець Литвиненко**
„Яблучко“, танок радянських матросів: **Горохов, Гнутий, Горошко, Стоянов, Рейнке Маневич, Барський, Тарханов, Владіміров, Берг, Тихомирова, Васіна, Горн, Ландман, Дунаєвська, Аркад'єв.**

II дія 1 епізод

„Китай в ночі“
Англичанин — **Суворов.**
Тай-Хуа, Лі Та-чу, капітан, змовці, рікші, китайки, мандаріни, човнарі.

2 епізод

„Шахи“.
Капітан, англичанин, Тай-Хуа, Лі Та-чу.
Шахи: учні студії.

3 епізод

„Курільня опіуму“
Танок мандаринів: **Аркад'єв, Владіміров, Гнутий, Горохов.** Прислужниці — учні студії. Кошмари — учні студії

4 епізод

„Фальшовані, прокламації“ „Провакація“.
Англичанин, Лі Та-чу, змовці, кулі, поліція, капітан, радянські матроси, Тай-Хуа.

5 епізод

Кімната Тай-Хуа. „Зустріч з батьком“.
Тай-Хуа — **Сальнікова.** Кулі, батько Тай-Хуа — **Тарханов.**

6 епізод

„Сви Тай-Хуа“.
В полоні тисячилітнього Китаю. Мрій й похід: вик. увесь балет та учні студії.
Алажіо: **Дуленко, Васіна, Переяславець, Горохов, Ковальов, Маневич.**
Танок з крилами: **Плетньов — Чернишов.**
Алажіо-**Сальнікова, Литвиненко.**
Танок — з дітьми: **Дуленко, Ковальов, та учні студії.**
Танок — **Литвиненко.**
Танок — **Сальнікова.**
Фінал — усі.

7 епізод

„Червоний мак“ „До волі до щастя“.
Тай-Хуа — **Сальнікова,** капітан **Моїсеїв.**

III дія 1 епізод

„В посольстві“
Чарльстон: **Стрілова, Гасенко, Штоль, Калініна, Маслова, Якобі, Годар, Берг, Імханицька, Тихомирова, Плетньов, Чернишов, Гнутий, Барський, Горохов, Маневич, Рейнке, Горошко, Владіміров, Муравін.**
Танок на таці: **Долохова або Штоль, Плетньов, Чернишов, Барський, Гнутий.**

2 епізод

Китайський театр. Будова театру. Режисери: **Аркад'єв, Тарханов,** бутафори і виступи — допоміжний склад і учні студії.
Чорт — **Литвиненко.**
Китайки з парасольками: **Переяславець, Васіна, Ландман, Годар.**
Танок Тай-Хуа — **Сальнікова.**

3 епізод

„Прибрання театру“.
Режисери, бутафори, Вальс Бостон (див. Чарльстон).

4 епізод

„Змова“.
Змовці: **Суворов, Литвиненко, Тарханов, Аркад'єв.**
Китайки з чаєм: **Малець, Ужанська й учні студії.**
Тай-Хуа і капітан.

Арт. Сердюк

Арт. Мартиненко

5 епізод.

„Церемонія китайського чаю“. Англичанин, європейці, китайки з чаєм.

Танок з отруєним келехом — Сальнікова, Моїсєв, Литвиненко.

6 епізод.

„Мрії Тай-Хуа“.

Тай-Хуа—Сальнікова.

7 епізод.

Заклик до повстання. Смерть Тай-Хуа. Апофеоз. Сальнікова, Литвиненко й всі учасники.

Діється за наших днів.

Постановка М. Моїсєва.

Оформлення сцени й строї Худ. Ав. Петрицького.

Диригент—П. Ставровський.

Спектакль ведуть: Муравів і Чемезов.

Соло на скрипці Добржинець Пергамент.

Машиніст.—І. Калачев, костюмерша—Турчавінова, парикмахер, гример — Костюнов, бутафор — Т. Янковський.

Лібрето

Радянський пароплав приходить до китайського порту. Його прибуття будить гарячі симпатії до СРСР в трудящих і злобу в європейців та китайської буржуазії, що бояться не доброго для них впливу більшовиків. Проти радянських моряків організовується змова, що її викриває китайська артистка Тай-Хуа („Червоний мак“), розлютовані невдачею змовці забивають Тай-Хуа, уміраючи, вона заповідає трудящим, що її оточують, боротися за революцію.

Кармен

Опера на 4 дії, музика Ж. Бізе

Дієві особи:

Кармен	Копйова	Офіцери, саддати, хлоп'ята, фабричні робітничі, цигани, контрабандисти то-що.
Мікаєлла селянська дівч.	Ропська	Танки 2-го акту в викон. Дуленко, Стрілової й Чернишов в постанов. Мессерер „антракт 4 го акту, в викон. пима-балер. К. Сальнікової й Мих. Моїсєва в постанов. Мих. Моїсєва Сучасне оформлення худ. Кігея Диригент Ав. Рудницький
Фраскіта	Фішер	
Мерседес	Мартинович	
Дон-Хозе	Голінський	
Ескамільйо	Будневич	
Іль Дон-Кайро	Магергут	
Іль Ромендо	Колодуб	
Цуніга лейтенант	Шаповалов	
Маралес	Мінаєв	

Лібрето

Діється в Севільї.

Хозе молодий сержант, що має за наречену дівчину зі свого села Мікаєлу, одержує через неї звістку від своєї матері. Зворушений Хозе присягається бути вірним Мікаєлі.

Поруч з вартівнею фабрики цигарет. Туди йдучи робітниця, циганка „Кармен“ забачила, і вподобала вродливого Хозе. Вона залицяється до його.

Згодом на фабриці скандал. Кармен посварилась і кинулась з ножом на якусь робітницю. Лейтенант Цуніга посилав Хозе арештувати Кармен, лишившись з Хозе на самоті вона причаровує його. Хозе дає їй утікти.

В корчмі, де збираються контрабандисти гульня. Найрзноманітніша юрба. Між ними цигани контрабандисти і Кармен. Їм треба йти сьогодні через кордон і вони умовляють Кармен. Та не хоче, почувши, що Хозе вийшов уже з в'язниці. Хоче його побачити, бо тут призначила йому побачення.

Коли всі розійшлися приходить Хозе. Кармен умовляє його йти з нею—стати контрабандистом. Він

опирається. Справу вирішує Лейтенант Цуніга, що закоханий в Кармен приїшов до корчми. Він ображав сержанта, а той нестерпівши шпурляє в нього стилем.

Хозе бандит. Він у горах з циганами. Мікаєла приходить його шукати, та згір іде матодор Ескамільйо, третій закоханий у Кармен, і єдиний тепер щасливий. Мікаєла ховається в печеру. Ескамільйо зустрічається з Хозе. Вони суперники. Бій на ножах. Цигани, що повернулись з гір розброняють їх.

Знайшли Мікаєлу в печері. Вона умовляє Хозе вернутись до матері. Кармен його уже не любить і він іде за Мікаєлою, погрожуючи помсти на Кармен.

Перед цирком. Юрба стрічає борців, що йдуть на бій. Коли всі розходяться подружки Кармен попереджують її, щоб стереглась, бо з юрби за нею стежить Хозе і відходять. Кармен хоче по хвилі також іти та її перестріває Хозе. Він благає в Кармен кохання, та вона відповідає тим, що штурляє його перстень. Ошалілий Хозе забиває Кармен.

Намісто Мадони

Опера на 3 дії, муз. Вольф-Феррарі

Малієла	Карпова	Чічіло	Колодуб
Кармела	Ропська, Златогорова	Рокко	Ходський
Стела	Фішер, Пасхалова	Продавці	Магергут, Мартиненко
Кончета	Сокіл	Шейн	
Серена	Мартинович	Монахи	Семенцов, Серповський
Дівчата	Маркова Козакевич	Батько	Семенцов
Селянка	Черкасова	Постановка В. Д. Манзія	
Дженаро	Базанов	Диригент І. Вайсенберг	
Рафаель	Гришко	Танки поставлені Мих. Моїсєвим	
Біазо	Дідківський	Худож. оформлення худ. Хвостова	
Тотона	Колодуб	Соло на флейті проф. Лемберг	

Ріголето

Опера на 4 дії

Джольда	Фішер	Граф Монтероне	Ходський
Мадалена	Златогорова	Граф де Чепрано	Серповський
Джованна	Мартинович	Марулло	Семенцов
Графиня де Чепрано	Черкасова	Борсо	Дідківський
Паж	Козакевич	Офіцер	Горохов
Герцог	Смірнов	Ставить гол. режисер Манзія	
Ріголето	Гришко	Диригент Вайсенберг	
Спарафучиле	Сердюк		

Євген Онегін

Опера на 3 дії, 7 картин

муз. Чайківського

Дієві особи:

Ларіна **Мартінова**
 Тетяна **Пасхалова, Сокіл**
 Ольга **Копйова**
 Няня **Златогорова**
 Онегін **Мінаєв**
 Ленський **Смірнов**
 Гремін **Сердюк**
 Трике **Колодуб**
 Зарецький **Серповський**
 Діється за часів царату (при Ми-
 колі I).

Танки в постановці балетмайстра
Моїсеїв

Диригує **Петро Ставровський**Виставу веде **М. Чемезов****Лібрето**

Молодий поет Володимир Лен-
 ський знайомить з родиною своєї
 нареченої Ольги Лариної свого
 приятеля й сусіду на ім'я Євгена
 Онегіна. Сестра Ольги, Тетяна за-
 кохалася в Онегіна, але зневірений
 у житті Євген не приймає її ко-
 хання. Тим часом сам на балі в
 Ларіних залицяється до Ольги й
 викликає ревності Ленського. Лен-
 ський кличе Онегіна на двобій, де
 Онегін забиває свого друга. Щоб
 «спекатися мук сумління Онегін по-
 дорожує по світу. А коли повер-
 тається на батьківщину, стріває
 Тетяну вже в Петербурзі, замож-
 ний князем Греміним. Він закоханий
 в Тетяну й признається їй у цьому,
 та вона, вірна своєму мужеві, не
 приймає кохання, хоч і кохає Оне-
 гіна й досі.

Держтеатр „Березіль“**Сава Чалий**

Траг. на 4 дії (13 епізодів)—Кар-
 пенка-Карого

Дієві особи:

Потоцький . . . **Мар'яненко**
 Шмигельський . . **Шагайда**
 Жезницький . . . **Подорожній**
 Яворський . . . **Крушельницький**
 Качинська . . . **Бабійвна**
 Кася **Пігулович**
 Ротмістр . . . **Бабенко**
 Сава Чалий . . . **Сердюк**
 Зося **Титаренко, Добро-**
 вольська

Джура Сави . . **Іванів**
 Баба **Пілінська**
 Пажі: **Косаківна, Лор**
 Поляки козаки: **Бабенко, Іванів,**
Козаченко, Ход-
кевич

Шляхтянки: **Криницька, Лор, Пет-**
рова, Пілінська Сте-
шенко
 Шляхтичі: **Гавришко, Іванів, Жа-**
данівський, Масоха, На-
зарчук, Савченко Діх-
тиренко

Гнат Голий . . . **Антонович**
 Гайдамака . . . **Діхтиренко**
 Медвідь **Романенко,**
 Кравчина . . . **Дробинський**
 Горизвіт **Свашенко**
 Кульбаба **Стеценко**
 Знахар **Ходкевич, Кар-**
пенко

Селянки: **Пилипенко, Петрова, Сме-**
река, Станіславська,
Стещенко

Польська варта, козаки, гайдамаки,
 селяни.

Режисер постановщик **Ф. Лопатин-**
ський
 Відновлює режисер **лаборант М. Пя-**
сецький

Художники: оформлення сцени
М. Сімашкевич
 строї **В. Шкляїв**
 Музика **Козицького**
 Диригент **Б. Крижанівський**

Мікадо

оперета на 3 дії за Суліваном
 музика Богдана Крижанівського,
 текст М. Йогансена та О. Вишні.

Дієві особи:

Юм-Юм . . . **Титаренко, Даценко**
 Лі-ті-фу . . . **Чистякова, Стещенко**
 Піті-Сінг . . . **Пілінська**
 Піп-60 **Пігулович**
 Нанкі-пу . . . **Білашенко**
 Мікадо **Романенко, Сердюк**
 Цу-ба **Гіряк**
 Коко **Крушельницький**
 Піш-Туш . . . **Мілютенко**
 Кі-кі **Жаданівський**
 Міністр краси **Свашенко**

„ війни **Козаченко**
 „ здоровля й моралі
Дробинський
 „ ділових справ **Масоха**
 „ публ. розваг. **Хвиля**

Бонза **Пилипенко**
 Гвардія **Назарчук**
 Військо **Шутенко**
 Селянин **Свашенко**
 Ослик **Назарчук**
 Професор **Кононенко**
 Астролог **Савченко**
 Пожежний **Карпенко**
 Гейші: **Горна, Даценко, Ко-**
саківна, Лор, Петро-
ва, Смерека, Стані-
славська, Стещенко

Моряки **Дробинський, Кар-**
пенко, Козаченко Ко-
ноненко, Масоха, Св-
ашенко, Лор.

Постановка **Валерія Інкіжінова**

Оформлення сцени
Вадима Меллера

Відновлює режисер
Леся Дубовик

Диригент **Б. Крижанівський**

Виставу веде помреж.
О. Савицький

РУССКИЙ ТЕАТР Х.О.С.П.С.

Вторник 27-XII 2-й раз
 Клуб КАЛИНИНА
КОНСТАНТИН ТЕРЕХИН
 П'єса в 10 епізодах

Среда 28-XII
 Районный Основнянский Театр
ГЕРОЙ
 Комедия в 3 действиях

Четверг 29-XII
 Районный Новоселовский Театр
ПРИГОВОР
 Драма в 12 епізодах

Суббота 31-XII
 Центральный Клуб
 ПРОЛЕТСТУДА

ГЕРОЙ

Воскресенье 1-І 2-й раз
 Клуб ПРОФИНТЕРНА

ПРИГОВОР

Главреж. Д. А. Крамский, Художник Имохин, Управтеатром Е. И. Чипринский,
 Администраторы Приходько и Шумский

Яблуневий полон

Драма на 3 дії (в 15 картинах)

Ів. Дніпровського

Дієві особи:

Зіновій — командир П'ятого Радян- ського Полку	Долінін
Сатана, його брат	Коновенко
Матрос	Антонович
Таня	Бабіївна
Отаман Петлюрів- ської Дивізії	Сердюк
Нещадим Нач. Шта- бу	Подорожній, Радчук
Ярославна — Начал. контр-розвідки	Чистякова
Іва	Титаренко, Сме- река, Піліньська
Адам льокай Іви	Ходкевич
Шахтар	Жаданівський
Гаврилко	Гавришко
Гак	Стеценко
Малеча	Козаченко
Олешко	Шутенко
Хлопчик-повста- нець	Пігулович
Сафо-хінець, вісто- вий Зіновія	Назарчук
Жінка перша пов- станка	Станіславська
Жінка друга пов- станка	Криницька
Командарм	Бабенко
Ад'ютант Команд- арма	Шутенко
Комдів	Гавришко
Вартовий	Мілютенко
Пілот	Іванів
Санітарка	Станіславська
Повстан. перший	Білашенко
Повстан. другий	Козаченко
Алмазов начальник Гарматн. диві- зіону Петлюр. армії	Ходкевич
Головань — полков- ник	Бабенко
Хорунжий	Діхтаренко
Ад'ютант	Іванів
Молот-Ватажок За- гону	Дробинський
Денісов — Денікін- ський полков- ник	Мілютенко
Гайдамака перший	Хвиля
Гайдамака другий	Гавришко
Інспектор — пред- ставн. Уряду	Савченко
У. Н. Р.	Савченко
Машиністка	Косаківна
Чорношличник	Гавришко
Вартовий	Шутенко
Редька — інтендант	Жаданівський
Ад'ютант перший	Хвиля
Ад'ютант другий	Жаданівський
Ад'ютант третій	Іванів
Селянка	Пилипенко
Дід	Хвиля

Седі

П'єса на 4 дії Могема та Колтона
Переклад і композиція додаткових
текстів М. Йогансена.

Дієві особи:

Пастор Девідсон . . . **Мар'яненко**
 Міссіс Девідсон (його дру-
 жина) **Бабіївна**
 Седі Томпсон **Ужвій**
 Джо Горн (господар гостин-
 ниці) . . . **Крушельницький**
 Амеена (дружина Гор-
 на) **Пилипенко**
 Доктор Мак-Фел . . . **Антонович**
 Міссіс Мак-Фел (його дружи-
 на) **Добровольська, Даценко**
 Грісє матрос **Кононенко**
 Ходжсон матрос **Назарчук**
 О'Гара боцман **Сердюк**
 Бейс катирмайстер . . . **Балабан**
 Донька Горна **Пігулович**
 Моараго слуга тубільць . . **Хвиля**
 Слуги тубільці, **Косаківна, Біло-**
кінь, Діхтяренко, Горна
Інтермедія

Шаман Гавришко
Наречена Лор
Вояки: . . . Масоха, Дробинський,
Романенко, Свашенко
Жінки: . . Пігулович, Федордєва,
Горна, Косаківна
Музики . Жадаєвський, Стеценко
Бабенко
Машкари . . Станіславська, Подо-
ріжній, Ходкевич, Криницька
Тубільці . . . Косаківна, Білокінь,
Діхтяренко, Хвиля, Макарен-
ко, Пігулович, Смерека Горна,
Косаківна, Федордєва
Постановка реж. . . . Інкіжінова
Відновлює реж. лаборант. В. Скля-
ренко
Оформлення худ. . . . В. Меллера
Музика комп. . . . П. Козицького
Танки . . Вігілева та Купферової
Диригент Крижанівський
Спектакль веде Савицький

Червоноармійці, чорношличники,
селяни. Гості на бенкеті.

1-ша дія картини: 1. „Пролог“, 2. „Блакитний штаб“ 3. „Яблуневий Полон“ 4. „Політики“ 5. „Сатана попався“.

II дія. 6. „Матроська іділія“.
7. „Набрів“ 8. „Бенкет“.

III дія. 9. „Без ватажків“ 10. „У командарма“ 11. „Злякались пострілу“ 12. „Розстріл“ 13. „Паніка“ 14. „Зустріч“ 15. „Фінал“.

Постановка режисера Я. Бортника.

Реж. Лаборанты } В. Гайворонський
Макаренко

Художнє оформлення В. Шкляїв
Ілюстр. О. Савицький

Бронепоїзд 14-69

Драма на 3 дії, 9 картин
Всеволода Іванова
переклад Шербака

Дієві особи:

Вершина Микита Сергію-
вич **Мар'яненко І.**
Вершина Сергій Іванович (батько
Микити Сергію-
вича) **Білашенко І.**
Лукітішна—мати Микити Сергі-
йовича **Смерека А.**
Настуся—жінка Микити Сер-
гіювича **Піліньська К.**
Михайло Михайлович приятель
Мик. Серг. **Антонович Д.**
Васька Окорок **Сердюк О.**
Кривошовков **Масоха П.**
Федотов **Козачківський Д.**
Кубля **Шутенко А.**
Синь-Бинь-у **Ходкевич С.**
Михась (студент) **Масоха П.**
1-й рибалка **Козачківський Д.**
2-й рибалка **Антонович Д.**
Дід **Гавришко І.**
Молодий Сеянин **Білокінь П.**
Канадський Садат **Гавришко І.**
Петров **Козаченко Г.**
Мужик з мосту **Радчук Ф.**
Баба **Іловайська А.**
Пеклеванів Ілько Герасимо-
вич **Долінін О.**
Маша—жінка Пеклева-
нова **Титаренко Н.**
Знобов **Свашенко С.**
Семенів—матрос **Романенко О.**
Ананій }
Вася } робітника за-
Тераграфіст } лізничих май-
Єременко } стерень
Тьоркін }
Філонів }
Седих }
Перший Хрестонос. **Білашенко І.**
Другий Хрестонос. * * *
Япанець шпик **Подорожній О.**
Капітан Незеласов **Шагайда С.**
Прапорщик Обаб **Карпенко С.**
Надія Львовна—мати Незела-
сова **Смерека А.**
Семен Семенович далекий родич
Незеласова **Радчук Ф.**

Варя наречена Незе-
сова . . . Добровольська Л.
Сергій її брат . . . Білашенко І.
Нікіфоров машиніст бронепоїзда
14-69 . . . Свашенко С.
Біженка в манто . . . Федорцева С.
Учитель—біженець . . . Білашенко І.
Жінка учителька . . . Гловайська А.
Начальник залізничної стан-
ції . . . Подорожній О.
1-й салдат } з бронеп. Романенко О.
2-й салдат } Білокінь П.
Селяни, повстанці робітничих май-
стерень, салдати.
Постановка режисера Тігна Бориса
Режис. лаборан. { Гайворонський В.
П'ясецький М.
Оформлення сцени за ескі-
зами . . . Шкляйта В.
Виконує художник Сімашкевич М.
Виставу веде пом.
О. Савицький

Руський Драмтеатр

Царь и поэт

Пьеса Н. Лернера
в 8-ми картинах

Действующие лица

Император Николай II . . . Н. А. Хорват
Пушкин . . . засл. арт. респ. В. А. Блюменталь-Тамарин
Наталия Пушкина . . . И. А. Лапилина
Азинька { сестры . . . Е. А. Саблина
Коко { . . . Т. А. Алябьева
Митрич, слуга Пушкина . . . Е. М. Метельская
Бенкендорф . . . В. Г. Лермин
Адъютант . . . А. Ф. Намфрод
Кандыба . . . В. Т. Вадура
Офицер . . . А. Н. Вельский
Кавлергард . . . Ф. А. Новиков
Полковник Давыдов . . . А. М. Борелин
Дантес де Геккерен . . . С. П. Гольдштаб
Смуглянова . . . Н. М. Юренев
1-ая барышня . . . З. А. Зинин
2-ая барышня . . . Л. Я. Полевой
Карамзина . . . М. М. Муссури
Даль, доктор . . . З. П. Паяр
Данзас . . . С. Н. Терская
Постановка . . . В. В. Красова
Ведет спектакль помрежиссера . . . Д. А. Дейсмор
Зав. худож. частью . . . А. С. Самборская
Зав. муз. частью . . . Я. Я. Полферов
Зав. монтир. частью . . . М. В. Владимиров

Любовь Яровая

Пьеса в 5 действ. Тренева

Действующие лица:

Любовь Яровая . . . И. С. Люминарская, М. Н. Дефорж
Панова . . . Л. С. Самборская
И. А. Лапилина, М. М. Янковская
Кошкин, комиссар . . . Н. А. Хорват
Шванда . . . засл. арт. респ. В. А. Блюменталь-Тамарин, М. Борелин
Яровой . . . Г. В. Гетманов
Хрузиз { пом. . . С. Г. Гольдштаб
Мазухин { коми- . . . Н. М. Юренев
Грозный { сара . . . А. С. Крымский
Дунька . . . М. М. Валент
В. С. Шевырева
Горностаев, профессор . . . А. Ф. Намфрод
Горностаева, его жена . . . В. В. Красова
и М. М. Муссури
Малинин { полков- . . . Л. Я. Полевой
Кутлов { ники . . . П. А. Алексеев
Закастов, протоиерей . . . А. С. Крымский
Елисатов . . . Н. А. Шевелев
Колосов, электротехник . . . А. Н. Вельский
Махора . . . Т. А. Алябьева

Женщина-офицер . . . Е. М. Метельская
Положинцев . . . С. Г. Гольдштаб
Мар'я . . . А. И. Берковская
Семен Скопцов, его сын . . . В. Т. Вадура

Пикалов . . . П. Д. Росций
Барон . . . Д. Н. Славин
Баронесса . . . Наумовская
Чир, Сторож . . . В. П. Лермин
Фольгин . . . Ф. Н. Новиков
Старуха . . . Н. Н. Наврозова
Генерал . . . Н. М. Юренев
Чиновник . . . Д. А. Дейсмор
Караульный . . . Ф. Н. Новиков
1-ая } З. П. Паяр
2-ая } гимназистки. | С. Н. Перская
3-ья } Е. Н. Ленская
Рабочие, красноармейцы, чиновники
Постановка . . . П. А. Алексеева
Художник . . . Н. К. Пеленкин
Монт. режиссер . . . М. В. Владимиров
Ведет спектакль помреж. . . Д. А. Дейсмор

Бронзовый идол

Мелодрама в 5 актах

Действующие лица:

Ранц, резидент (губернатор)
Сонтая . . . А. Ф. Намфрод
Зоя Ранц, его жена . . . М. Н. Дефорж
Жоржетта Нантайль, артистка . . . В. С. Шевырева
и М. М. Янковская
Ли-Туонг, мандарин юстиции . . . В. П. Лермин
Куанг-Синг, мандарин управления . . . Г. В. Гетманов
О-а-Шен, { И. С. Люминарская
его жена { и М. А. Балашова
Полк. Равенштейн . . . Л. Я. Полевой
Клод Равенштейн, его сын, лейтенант . . . А. Г. Вельский и Н. А. Шевелев
Дезербье, генерал-губернатор . . . Н. М. Юренев
Нгуэн-Ан, учений мандарин . . . Н. А. Хорват
Боскарен, канцлер резиденции . . . П. Д. Росций
Мажеро, бухгалтер . . . А. С. Крымский
Вильер, протоколист . . . А. М. Борелин
Френель, телеграфный чиновник . . . С. Д. Гольдштаб
Экмюль, лейтенант . . . Ф. А. Новиков
Фао . . . В. Т. Вадура
Фин } бои . . . Д. К. Славин
Конгай, горничная . . . Е. Н. Ленская
1 палач . . . Виноградский
2 палач . . . Новиков 2-ой
Пленный пират . . . Меверы
Действие происходит в Сонтая
Время незадолго до Великой войны
Режиссер спектакля . . . Г. В. Гетманов
Художник . . . П. К. Пеленкин
Монтир. режиссер . . . М. В. Владимиров
Зав. муз. частью . . . Я. Я. Полферов
Пом. режис. . . Д. А. Дейсмор

Иван Козырь и Татьяна Русских

Пьеса в 3-х действиях 22 эпизодах Д. Смолина.

Действующие лица.

Иван Козырь . . . Блюменталь-Тамарин (Засл. Арт. Респ.).
А. Н. Вельский
Татьяна Русских . . . И. А. Люминарская
М-р Ллойд . . . П. А. Алексеев
Лоретта . . . И. А. Лапилина
В. С. Шевырева
Месье Артикль . . . Л. Я. Полевой
Мадам Артикль . . . В. В. Красова
З. А. Зинин
Том, негр . . . Е. А. Саблина
Фы-фун-ли, китаец . . . А. Ф. Намфрод, В. П. Лермин
Начальник полиции . . . П. Д. Росций
Первый агент . . . Н. М. Юренев
Второй агент . . . С. А. Гольдштаб
Капитан . . . Н. А. Шевелев
Уокер старший механик . . . Л. Хорват
1-й кочегар . . . А. С. Крымский
2-й кочегар . . . В. Т. Вадура
Скрипач . . . Ф. А. Новиков
Мари { горничн. . . Е. М. Метельская
Хитти { Ллойда . . . З. П. Паяр
Мицци { Е. Н. Ленская
Кочегары, матросы, пассажиры и служащие парохода.
Время действия наши дни.
Постановка . . . П. А. Алексеева
Художник . . . Н. К. Пеленкин
Монтировочный режиссер . . . М. В. Владимиров

Любовь под виами
Пьеса в 3 действ. Е. О'Нейл
Исполнители:
Кабот . . . Хорват Н. А.
Симеон . . . Крымский А. С.
Питер . . . Лермин В. П. и Зинин З. А.
Ибен . . . Блюменталь Тамарин (Засл. арт. респ.)
Эбби . . . Самборская Л. С.
Музыкант . . . Новиков Ф. Н.
Старый фермер . . . Вадура В. Т.
Фермер . . . Гольдштаб С. А.
Девушка . . . Ленская В. А.
Шериф . . . Юренев Н. М.
Постановка . . . П. А. Алексеева
Художник . . . Пеленкин Н. К.
Танцы в постановке . . . Моисеева.
Монтир. режиссер . . . Владимиров М. В.
Ведет спектакль пом. режиссера . . . Дейсмор Д. А.

Театр „Веселий Пролетар“

Землетрус

I відділ

„Сумерки“—драматичний нарис загибелі Керенського

Керенський **Лойко**
Ад'ютант **Грипак**
Полковник **Швагрун**
Робітник-агітатор . **Хотишевський**

Юнкери: { **Горнятко**
Мітіна
Степанова
Щербина

„На грані“—героїчн. нарис Жовтня
Комісар **Хотишевський**
Матрос 1 **Швагрун**
„ 2 **Брунько**
Біріс німець **Маківський**
Дама в наколді . **Грай**
Баба **Лихо**
Недобритий інтеліг. **Францман**
Перукар **Малігрант**

Гвардійці: { **Колісниченко**
Горнятко
Риманів
Щербина
Селюк
Хлопчики: { **Малеча**
Базілевич

Фельдшер **Романенко**
Сестра **Степанова**

II відділ

„Землетрус“—трагікомедія на 2 епізода П. Романова

Кашін **Дрозд**
Кашіна **Щелкунова**
Півень арт. реж. **Францман**
Княгиня **Грай**
Граф **Грипак**
Беркутів інтелігент **Лойко**
Капітан **Швагрун**
Капітанша **Романенко**
Шішніна **Лихо**
Агафон приказчик **Малігрант**
Векла служниця . **Добровольська**
Комісар **Риманів**

III відділ

Хореографічні етюди на тему „Боротьба й перемога“ Купфєрової Є.

Танок виконують:

Базілевич, Романенко, Дрозд, Маківський, Мітіна, Грипак, Швагрун, Хотішевський, Щелкунова, Колісниченко, Лойко.

„Маніфест“

урочиста інцен. маніфесту Ц. В. К. Вістуні-тру-

батури: **Беріжна, Дрозд, Грипак, Лойко, Грай, Лихо, Романенко, Травинська, Швагрун, Хотішевський,**

Селяни: нації, карикатури то-що.

Головний режисер **Я. Бортник**

Режисер **Х. Шмаїн**

Режлаборант **Маківський**

Хореографія **Купфєрова**

Художник **Грипак**

Музика **Заграничного**

Виставу веде пом. реж. **Б. Берлянт**

Колотнеча

Комедія-Сатира на 4 дії Нікуліна та Ардова
Переклад **Захаренка**

Грають:

Мякий Зав. Держпримусу—**Волошин, Швагрун**
Чудаків—Зам. Зав. Держпримусу **Маківський, Колесниченко**
Наривайтіс—Зав. Відділом поставчання Держпримусу—**Францман**

Поліна Олександрівна його дружина—**Романенко, Грай**
Ляп Зав. Відділом Складів Держпримусу—**Грипак, Селюк**
Одарка Павлівна його дружина—**Лихо**

Клавочка її сестра—**Базілевич**
Кулішов комендант Держпримусу—**Хотишевський, Дрозд**

Гапка—**Горінь**
Квасюк—машиністка Держпримусу—**Степанова, Малеча, Травинська**

Кругленький бухгалтер Держпримусу—**Щербина**

Іван Ярмолайович—касір Держпримусу—**Риманів, Волошин**

Кобельман—репортер газети „Вечірній ранок“—**Дрозд, Грипак**
Професор Чайкін—мешканець співжитла Держпримусу—**Лойко**

Кур'єрша Дуня—**Беріжна**
Мешканді співжитла Держпримусу { **Степанова**
Мітіна
Горнятко
Риманів

Зайців—робкор газети Держпримусу „Маяк Рахівника“—**Горнятко, Малігрант**

Фокін—монтьор Держпримусу—**Малігрант**

Очкаста Член Місцкому Держпримусу—**Горінь**
Постановка Режисера **Х. Шмаїна**
Виставку веде пом. реж. **Б. Берлянт**

Шпана

Ексцентро-комедія на 3 дії Ярошенка.

Дієві особи:

Стрижак Зам. Зав. кустпрому—**Волошин, Швагрун**
Олька—машиністка Кустпрому—**Лихо, Грай**
Бухгалтер Кустпрому—**Францман, Грипак**
Довгаль кур'єр—**Дрозд**
Шершепка—**Маківський**

Службовці Кустпрому { **Риманів**
Щербина
Горінь
Беріжна

Хазяїн пивної—**Щербина**
Офіціанти—**Горнятко, Брунько**
Одвідувачі пивної—**Мітіна, Степанова, Селюк, Швагрун, Базілевич, Романенко**

Повії—**Щелкунова, Травинська**
Безпритульні—**Беріжна, Малеча**
Секретар Нарсуду—**Хотишевський**
Робітник—**Риманів**

Музиканти в пивній—**Малігрант, Колесниченко, Горінь**

Селянин—**Селюк**
Sketing-ring

Конферанс—**Грипак, Лойко**
Балагури—**Романенко, Мітіна, Маківський, Степанова, Горнятко**

Постановка режисера **Я. Бортника**
Оформлення сцени та строї худ. **М. Сімашкевич**

Хореографія—**Е. Купфєрова**
Музика—**Заграничний**
Художник—**Грипак**

Режлаборант **І. Маківський**
Оформлення сцени та строї худ. **Саннікова**

Музика—**Заграничного**
Художник—**Грипак**

М. КИЇВІ

до журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

додається спеціальний додаток

З ПРОГРАМАМИ Й ЛІБРЕТО

ВСІХ КИЇВСЬКИХ ТЕАТРІВ

в Києві організоване представництво журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

що міститься в помешканні державного драматичного театру ім. Франка, майдан Спартак № 2.

Руський театр ХОРПС

Константин Терехин

(Ржавчина)

Пьеса в 10 карт. В. Киришона
и А. Успенского

Терехин	Д. А. Крамский
Нина	Д. Ф. Ивина
Верганская	В. М. Валентинов
Василий	С. П. Пронский
Перцев	Л. П. Полинова
Федор	А. Владимиров
Федоров	Т. И. Ларина
Лиза Гракова	О. Д. Озернова
Варя	А. Блеккер
Птичкина	В. Кропотов
Феня	С. В. Нарский
Гиндина	А. О. Бравич
Маня	Н. Я. Рожанский
Лютиков	И. А. Аратов
Вознесенский	Д. А. Шатов
Петр Лялим	М. Н. Ижевской
Безбородов	А. Ф. Стрепетов
Петросьян	М. А. Субботин
Кругликов	Е. Е. Шатова
Принц Груздев	Г. А. Глуценко
Ленов	А. Ф. Станкевич
Андрей	К. Котляров
Беседа	А. Ф. Станкевич
Ольга, жена Терехина	О. Т. Привалов
Панфилов, непман	К. А. Афросимов
Зотов, писател.	М. Я. Фейгель
Сазонов	Постановка А. Н. Андреева
Андрейч	Режиссер А. Д. Шатов
Ник. Ни-	
колаич	
Василий	
Лукич	
Комендант общежития	
Вуза	
Официант	

Приговор

Драма в 12 картинах
С. Левитиной

Комиссар Мартынов	Д. А. Шатов
Оаоль, агент ЧК	П. А. Полинова
	и Е. Е. Шатова
Парфенов, политком	М. В. Валентинов
Козухин, председатель	
комитета спасения	
России	О. О. Бравич
Козухина, его жена	Галицкая
Елена	О. Д. Озернова
Козухина	С. П. Пронский
Николай	Котляров
Козухин	Р. Г. Сенина
Сухерал Сухов	
Генова, тетка генерала	
Полковник Бельц, нач.	
штаба	О. Т. Привалов
Поручик Заредкий	В. В. Кропотов
Нина Зарецкая	Р. А. Никитина
Лазаревский	А. Ф. Станкевич
Поручик Хорошев	И. А. Аратов

Ингуш	А. П. Блекер
Агент Ч. К.	С. Ф. Стрепетов
1 } красноар-	Н. Я. Рожанский
2 } мейцы Ч. К.	К. Л. Афросимов
Бондарчук	Глуценко
Кулик	М. Субботин
Маня	А. Ф. Ивина
Митя, гармонист	М. П. Ижевской
Девушка	Е. Е. Шатова и
	Р. Никитина
Вестовой	М. М. Штейнберг
Казак	А. Пронин
1 } красно-	С. Ф. Стрепетов
2 } армейцы	Аратович
3 }	Н. Я. Рожанский
4 }	Афросимов
5 }	М. Я. Фейгель

Действие происходит на юге
России в 1920 году
Постановка главрежиссера
А. К. Крамского

Бронепоезд 14—69

Драма в 8 картинах Всеволода
Иванова

Действующие лица:

Вершинин, Никита Егорыч	М. В. Валентинов
Настасьюшка, его жена	Е. Е. Шатова
Васья Окорок	М. П. Ижевской
Кривошеков	М. М. Штейнберг
Кубля	М. Я. Курушин
Кинь-Бин-У	Блеккер
Сиша, студент	И. В. Аратов
1-й } рыбаки	К. О. Бравич
2-й }	А. Ф. Стрепетов
Баба	Д. Ф. Ивина
Американец, Канадский	
солдат	К. Котляров
Пеклеванов	О. Т. Привалов
Маня, жена Пеклеванова	О. Д. Озернова
Знобов	В. Кропотов
Семенов	М. П. Ижевской
Ананьев	Н. Б. Пронин
Перкин	С. Нарский
Филонов	Котляров
Японец, шпион	Станкевич
Капитан Незеласов	Д. Шатов
	Пронский
Прапорщик Обаба	Г. Глуценко
Надежда Львовна, мать	
Незеласова	Ч. Галицкая
Семен Семенович, даль-	
ний родственник Незе-	
ласовых	М. А. Субботин
Варя, воспитанница Семен	
Семеновича, невеста Не-	
зеласова	Л. К. Полинова
Никифоров, машинист бро-	
непоезда 14—69	

Беженка в мантио	Т. И. Ларина
Учитель	К. Ф. Станкевич
Начальник станции ж. д.	С. А. Нарский
Мужик с подвязаной	
щекой	Н. Я. Рожанский
Петров	К. Л. Афросимов
Артиллерист	И. Я. Рожанский

Герой

(Hoch Vaterland)

Комедия в 3 действиях по Зорину
Интермедии С. Стаккатова
Композиция текста Д. Крам-
ского

Действующие лица:

Теофил ван-Гуттен	Шатов
Югта его мать	Галицкая
Марпиз работник	Ижевской
Бургомистр	Глуценко
Кайна его дочь	Полинова
Пастор	Шатова
Корреспондент	Субботин
Фотограф	Стрепетов
Хозяйка фермы	Пронин
Котье, его внук	Сенина
Пьяная личность	Лихтенберг
Школьный учитель	Бравич
Полковник	Станкевич
Капитан	Валентинов
Поручик	Кропотов
Блоков унтер-офицер	Рожанский
И. Интермедия — парад.	

Исполнители: Афросимов, Блек-
кер, Владимиров, Ганская, Гей-
гель, Ижевской, Курушин, Ларин,
Лихтенберг, Никитина, Орлов, Про-
нин, Полинова, Рожанский, Стрепе-
тов, Шатова, Шатов.II. Интермедия Возвра-
щение РаненыхИсполнители: Афросимов, Влади-
мирова, Ганская, Фейгель, Ларина,
Никитина, Пронин, Орлов, Ржан-
ский, Штейнберг.III. Интермедия Поднять дух
патриотизма!Исп.: Афросимов, Котляров, Стре-
петов.V. Интермедия:—частушки
Исп. Беккер, Владимиров, Ижев-
ской, Ларина.V. Интермедия:—Затишье
Исп. Блеккер, Владимиров, Ва-
лентинов, Кропотов, Ларина, Ники-
тина, Нарский, Рожанский, Штейн-
берг.Постановка глав. режи-
сера Крамского

Художник Илюхин

Музыка Ильи Горинштейна

Пьесу ведет пом. режи-
сера Норский

Девушка	Никитина
Гимназистка	Лихтенберг
Толстая дама	Я. Ганская
Мужичек в сапогах	Пронин
Вася	Кратов
Тонкая дама	Фейгель
Рабочие депо, мужики, беженцы—	
струдники театра	

Постановка главрежиссера
Д. КрамскогоОформление сцены
С. Ф. ИлюхинМузыка
Ильи Горинштейна

инв. 87751

ЦЕНТРАЛЬНА НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА

Театр Пролеткульт

По ту сторону щели

(Профессор Друммонд)

Пьеса в 3 действиях (9 эпизодов)
А. Афиногенова, по Джеку Лондону.

Действующие лица:

Профессор Друммонд } Дьяков
Рабочий Биль Тодс }
Морган, банкир Гаремов
Регина, его дочь Федоренко
Секретарь Моргана Давидов
Ван-Форст, профессор Гандель
Ван-Форст, его жена Богданова
Елена, их дочь Ханченко
Веблен, спортсмен Гальперин
Марго, секретарь Друммонда

Майзель
Джо слуга Друммонда Качеров
Харвард, издатель Свистунов
Мак, председатель союза Гаремов
Мэри секретарь союза Ермакова
Томм-Ману, негр Грудницкий
Ю-Ли, хозяин бара Туманский
Патти, негритенок Долгополов
Вильямс, шпик Свистунов
Старший мастер Алимов
Джонс, старый рабочий

Патрик	рабочие и работники	Дудецкий
Леслинг		Давидов
Новичек		Долгополов
Боб		Чижко
Гарри		Белопольский
Джипси		Хатьянов
Лиззи		Васильева
Анна		Бурштейн
Кетти		Богданова
Сыщик		Хатьянов
1-й полицмен		Туманский
1-й полицмен		Дудецкий
1-й репортер		Качеров
1-й репортер		Белопольский
Графиня Лежинская	Бурштейн	
Князь Головин	Чижко	
Матрос	Хатьянов	
Ковбой	Алимов	
1-ый	фашисты	А. Качеров
2-ой		Долгополов
3-ий		Гальперин
4-ый		А. Алимов

Гости у Моргана: Васильева, Майзель, Ермакова, Алимов, Гальперин, Долгополов, Качеров.

Постановка **Л. Лукацкого**

Художник **А. Босулаев**

Композитор **Ю. Мейтус**

Танцы в постановке **Вигилева**

Лаборанты: **А. Босулаев, Б. Гаремов**

Художественный руководитель **Захарий Вин**

Управляющий театром **Н. Муренко**

Театр Музкомедии

Маскоточка

Музык. ком. в 3-х дейст. **В. Бромме.**

Гунильда Кагель Стеендорф Каренина
Марион, ее дочь Светланова, Попова
Нанетта, камеристка Марион Шульженко
Фризенбург, министр Хенкин
Эрик, его сын Гедройц
Круг Вестергард Янет
Гаральд, его племянник Райский
Марион Де-Лорм танцовщица Белецкая

Кнут Берген } Кушир
Фрительф Велленсен } Шадурский
Гояльмф Ненсен } моряки
Фермон Гобсен }
Иенс, Стюарт }
Слуга Ромашкевич
Пост. гл. реж. **Ф. С. Таганского**

Дирижирует главн. дирижер **Н. А. Спиридонов**
Балетмейстер **А. С. Квятковский**
Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Коломбина

музком. в 3 д. муз. **А. Рябова.**

Графиня Коллета Попова
Маркиз Филипп Таубе
Октав Дюпорей Райский
Пикадор Янет
Кайтал Таганский
Этелька Болдырева
Жопонэ Шадурский
Жорж Брянский
Рауль Десямар
Эрнео Забайкалов
Матрос Толин
Лакей Ромашкевич

Постановка гл. режис.

Ф. С. Таганского.
Дириж. **С. Д. Солящанский.**
Балетмейст **А. С. Квятковский.**
Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
Спектакль ведет **Л. Г. Маленский.**

Марица

музком. в 3 д. муз. **Кальмана.**

Марица Наровская
Тассило Райский
Лиза, его сестра Таганская
Коломан Зупан Таганский
Графиня Каренина
Пеничек Таубе
Граф Карл Брянский
Чекко Шадурский
Популеско Янет
Цыганка Белецкая
Берко, цыган Толин

Постановка гл. реж.

Ф. С. Таганского
Дирижирует гл. дириж. **Н. А. Спиридонов**
Балетмейстер **А. С. Квятковский**
Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Жрица огня

Муз. комедия в 3-х действ.

Валентинова

Действ. лица:

Геквар, роджа Янет, Хенкин
Бангур, наследный принц
Таганский, Гедройц
Люсьен, его друг Лентовский
Анжель, сестра Люсьена

Наровская
Гудха, главный брамин Шадурский
Нэра, священная жрица
Светланова, Попова
Малхар, начальник полиции
Васильчиков
Бабу, сторож при храме
Таубэ, Толин

Постановка гл. режисера

Ф. С. Таганского

Дирижирует **С. Д. Солящанский**

Балетмейстер **А. С. Квятковский**

Прима-балерина **Н. В. Пельцер**

Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Граф Люксембург

Муз. комедия в 3-х действ.

М. Легара

Действ. лица:

Рене, Фон-Люксембург Райский
Князь Георгиевич Васильчиков
Графиня Клементина Каренина
Бриссар, художник

Таганский, Гедройц
Анжель Дидье, певица
Светланова, Попова

Жульета Вермонд
Болдырева, Таганская
Нович, нотариус Брянский
Павлович, советник Шадурский
Пелегрин, чиновник Толин
Анатолий Савил Десямар
Генри Вуланже, художник

Шадурский
Сидония Меджи
Аврелия Шульженко
Франсуа Ромашкевич
Управляющий гостиницей Таубэ
Мальчик при гостинице Забайкалов

Постановка гл. режис.

Ф. С. Таганского

Дирижирует гл. дириж.

Н. А. Спиридонов

Балетмейстер **А. С. Квятковский**

Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

12778 - 2/11/11

ПЕРЕДПЛАТА НА 1928 РІК

П
Е
Р
Е
Д
П
Л
А
Т
А
Н
А

НОВЕ МИСТЕЦТВО

ІЛЮСТРОВАННИЙ ТИЖНЕВИК ВИДАННЯ
ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ НКО УСРР

МІСТИТЬ статті в справах театру, образотворчого мистецтва, музики й кіно, рецензії, хроніку мистецького життя

Програми й лібрето всіх харківських та київських театрів, списки п'єс дозволених вищим репертуарним комітетом

1928

Р
І
К

КОНТОРА
І РЕДАКЦІЯ:
ХАРКІВ,
ВУЛ. К. ЛІБ-
КНЕХТА, 9,
ТЕЛ. 1-68

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ

на 1928 рік

На 12 міс. 8 карб.

На 6 міс. . . 4 карб. 25 к.

На 3 міс. 2 карб. 25 к.